OSuVa – Osaavan Suomalaisen Vapautus

Ihmisen kokoinen lehti ajattelukykyisille

OSuVa – euroExtra

OSuVa

Syyskuu 2012

”Keskinkertaisuuksia, tomppeleita ja kääpiöitä”

11.9.12

On jälleen OSuVan aika

OSuVa on 26 vuoden ajan ilmestynyt tarpeen mukaan, silloin kun maa on kulkemassa kohti kuilua eikä muusta mediasta saada todellisuuteen perustuvaa tietoa siitä, mistä on kysymys. Nyt tarvitaan taas OSuVaa.

Historian siivet havisevat jälleen samaan tapaan kuin neljännesvuosisata sitten, jolloin kokoomus ja SDP veivät Suomea kohti suurta romahdusta. Menossa oli samanlaista hybristä kuin nyt: ”Koirat haukkuvat mutta karavaani kulkee”, toisteli pääministeri Harri Holkeri.

Seurattuani suomalaista politiikkaa lukemaan oppimisesta 1940-luvun puolimaista lähtien en ole koskaan nähnyt Suomea johdettavan harhapolkua yhtä määrätietoisesti ja ylimielisesti kuin sen nyt tekevät parivaljakkona pääministeri Jyrki Katainen ja valtiovarainministeri Jutta Urpilainen. Heinäkuussa Urpilainen kuitenkin joutui tunnustamaan Iltalehdessä, että ”kukaan ei tiedä, miten tämä loppuu”. Katainenkin alkoi puhua totaalikatastrofista.

Urpilaisen väite on tosin väärä. Kyllä se tiedetään, miten tämä päättyy: euron tuhoon. Vain ajankohta on auki, onko se viikkojen vai vuosien päässä.

Koskaan aiemmin eivät myöskään hallituksen apupuolueet ole astelleet yhtä kiltisti isoisten perässä äänettöminä yhtiömiehinä vastoin aiempia periaatteitaan kuin nyt vasemmistoliitto ja kristillisdemokraatit. Vihreät eivät ole rikkoneet periaatteitaan, kun ei heillä niitä enää ole rasitteinaan. He panivat ne loppuunmyyntiin edellisen hallituksen ydinvoimakaupassa. Ruotsalaisille riittää, että ruotsin kieli, Dragsvikin varuskunta ja puolueen hallituspaikka säilyvät.

Sekä EU- että kotimaisessa politiikassa on sama traaginen virhe perusvirityksessä, mitä ohessa näkyvä piirros pyrkii kuvaamaan. Talouden ja myös julkisen sektorin voimavarat luodaan ”kone-

Sisältö

1 On jälleen OSuVan aika
4 Vakuuttavaa?
5 Sekonomistien kavalkadi
6 Wahlroosit isästä poikaan
8 Hesarilla vuosituhannen lehtiuudistus?
8 Klaus Ove Knausgårdilla oli asiaa myös suomalaisille
10 Vakauden harha
11 Kohtalona liittovaltio?
12 Muuttaako Halosen vaihtuminen Niinistöön mitään?
14 Miksi talouden romahdus tulee aina yllätyksenä?

20 ILTALEHTI UUTISET TORSTAI 21.6.2012

Urpilainen eurokriisistä:

”Kukaan ei tiedä, miten tämä loppuu”

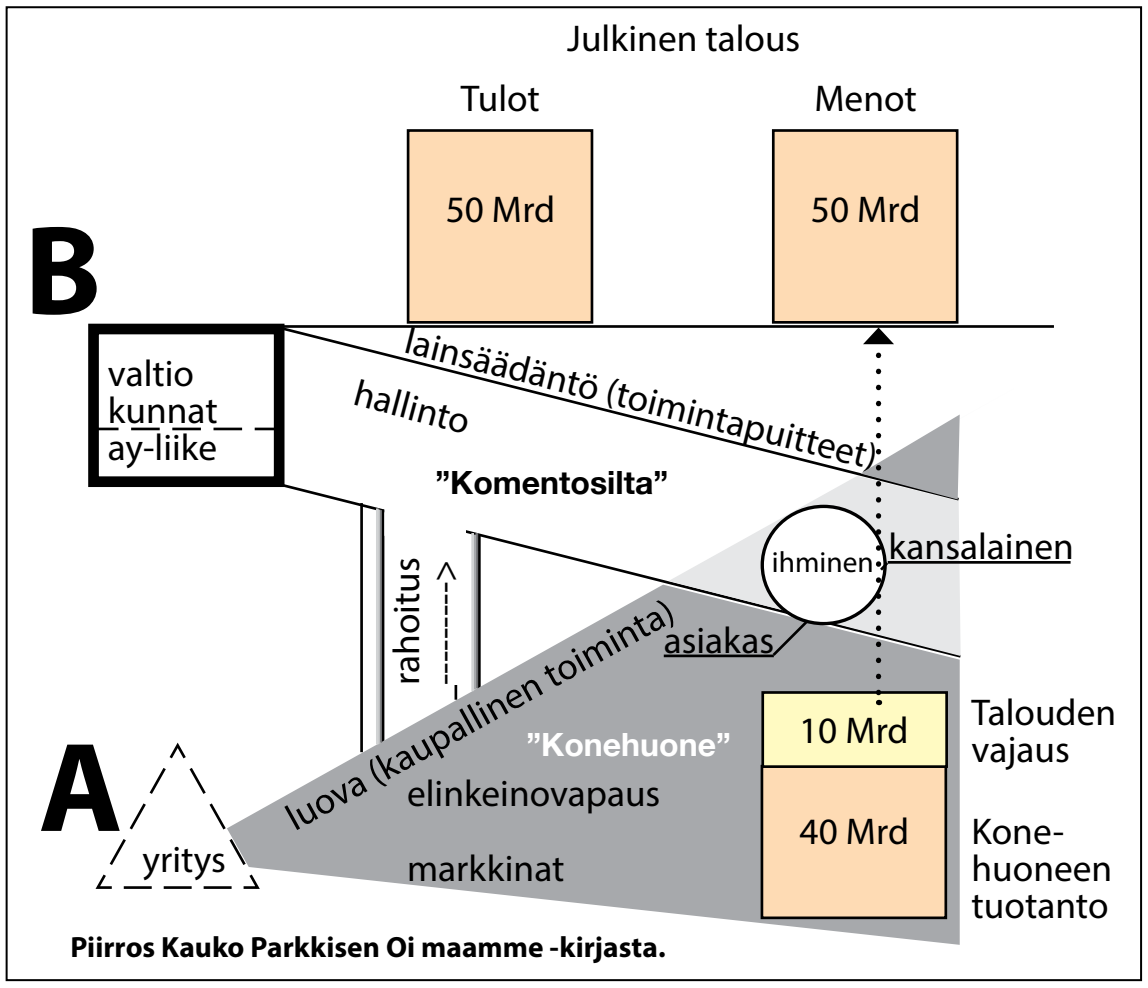

Piirros Kauko Parkkisen Oi maamme -kirjasta.

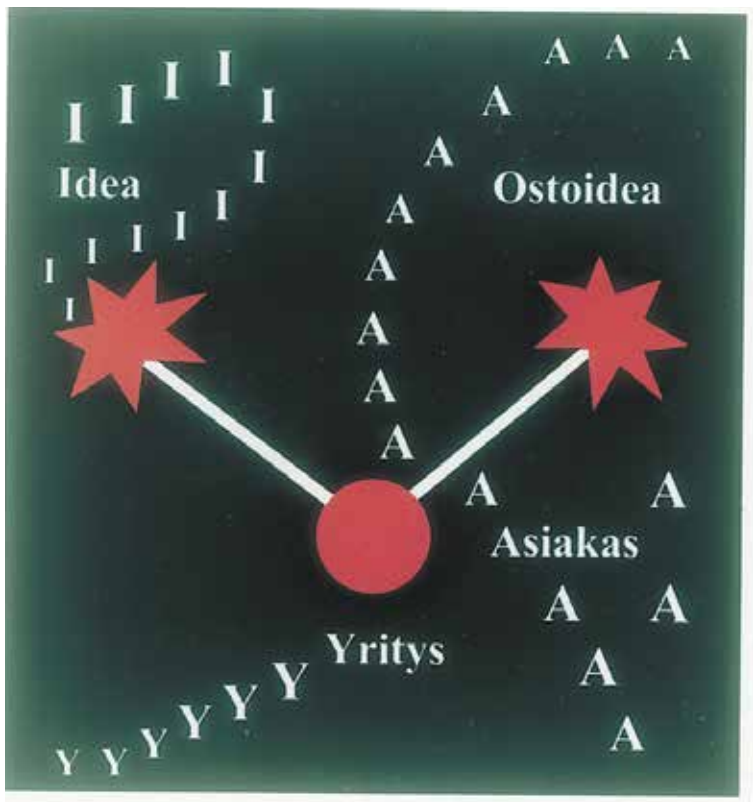

Piirros Kauko Parkkisen kirjasta Työsuhdejohtamisen avaimet

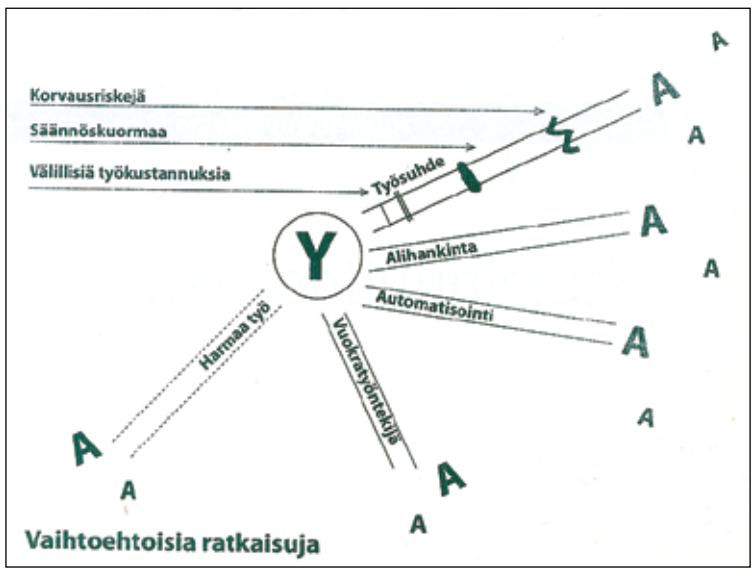

huoneessa”, mutta päätöksiä tekee ”kansiväki”, jolla ei ole mitään kokemusta tai kontaktia tähän moottoriin. Hei eivät tiedä mitään siitä, miten se toimii, tai edes sitä, miten heidän luomansa shikaanit siellä vaikuttavat.

Tästä syystä heidän kasvuja vakaussopimuksensa ovat alun alkaenkin perustuneet vain kuvitelmiin. Heillä ei yksinkertaisesti ole välineitä, joilla he voisivat vastata komeista puheistaan.

Tästä asetelmasta johtuu, että eurokriisin kimpussa häärivä poliitikko- ja byrokraattijoukko ei tajua, mistä kriisissä perimmältään on kysymys: Kansiväki on käyttänyt rahaa enemmän kuin konehuone on tuottanut.

Pankit ovat käyttäneet luovuuttaan kehittääkseen mitä kekseliäimpiä johdannaisia ja muita keksintöjä, joilla ne ovat luoneet omaa reaalitaloudesta irti olevaa, katteetonta virtuaalista eli leikkirahaa. Tästä nämä keskinkertaisuudet, tomppelit ja kääpiöt palkitsevat pankit ruhtinaallisesti veronmaksajien rahoilla, kun leikki on nyt muuttunut todeksi ja kupla on puhjennut.

Kun poliitikot ovat hitaasti heräilleet huomaamaan oman voimattomuutensa, on paineet suunnattu Euroopan keskuspankkiin ja luovuus keskitetty keinojen keksimiseen sen sääntöjen kiertämiseksi, jotta voitaisiin toteuttaa uusia paniikkiratkaisuja, joilla he vakuuttavat lisäävänsä luottamusta.

Ei ihme, että näin suuret paineet sekoittavat pään ja panevat pankin pääjohtajan Mario Draghin uhoamaan, että pankki käyttää kriisin pysäyttämiseksi kaikkia keinoja ”toimivaltansa puitteissa”. Jopa vähän ylikin. ”Ja se riittää, uskokaa minua.” Edes sinänsä varsin vaatimaton eurodemokratia ei ulotu sen toimiin.

Kaikki eivät kuitenkaan luota tähän edes pankin omassa piirissä, vaan ovat säilyttäneet harkintakykynsä ja pitävät kiinni pankin säännöistä. Saksan keskuspankin Deutsche Bankin pääjohtaja Jens Weidmann varoitti heinäkuun lopulla pankin sisäisessä lehdessä: ”Poliitikot yliarvioivat keskuspankin mahdollisuuksia ja odottavat, että sitä voi käyttää paitsi hintavakauden ylläpitämiseen, myös kasvun kiihdyttämiseen, työttömyyden vähentämiseen ja pankkijärjestelmän vakauttamiseen.”

Sääntöjen mukaan keskuspankin ainoa tehtävä on inflaation kurissa pitäminen eli hintavakaus, mikä sekin on sille ylivoimaista, koska taloudessa voi tapahtua monia asioita, jotka puhaltavat inflaation uusiin lukemiin, kuten onkin tapahtunut.

Kaikki muut asiat ovat sellaisia, jotka europoliitikot ovat luvanneet hoitaa, mutta eivät ole pystyneet eivätkä usko itsekään pystyvänsä.

Pankki on myös asettanut Italian talouspolitiikalle tuen ehtoja, mikä siltä on nimenomaisesti kielletty, ja kun se elokuun alussa päätti asettaa ”tiukat reunaehdot” niiden maiden taloudelle, joiden velkakirjoja se ostaa, se otti samalla niskalenkin kansallisesta demokraattisesta päätöksenteosta. Valtatyhjiö täyttyy aina.

Ostatko eurobondin?

Haavekuviin kuuluu myös keskitetyn pankkivalvonnan luominen. Sitten voi rahaa jaella turvallisesti.

Uskovatkohan nämä keskinkertaisuudet ym. ihan tosissaan, että jokin kaukana oleva eurobyrokratia pystyy valvomaan pankkien metkuja, joita eivät aina havaitse edes pankkien omat tilintarkastajat tai kansalliset byrokraatit, kuten ei meilläkään 1990-luvulla Pankkitarkastusvirasto?

Kuka uskoo, että tällainen temppuilu lisää luottamusta? Arvoisa lukija, ostaisitko parivaljakolta Katainen-Urpilainen tai muilta europoliitikoilta käytetyn eurobondin?

Kun menoa katsoo tästä konehuoneen näkökulmasta, voi varauksetta yhtyä Helsingin Sanomien silloiseen Brysselin kirjeenvaihtajan ja nykyisen pääkirjoitustoimittajan Annamari Sipilän luonnehdintaan: ”Keskinkertaisuuksia, tomppeleita ja kääpiöitä”

Tilanne olisi sama, jos autokoulun opettaja ei tuntisi liikennesääntöjä. Se epäilemättä lisäisi sekä puheiden että menon lennokkuutta, mutta riski lisääntyisi melkoisesti.

Tämä selittää lennokkaat puheet markkinavoimista otetusta niskalenkistä ja kreikkalaisten panemisesta koirakouluun, joka varmasti puree. Se on purrut niin, että Kreikka on konkurssin partaalla, mutta kreikkalaiset eivät ole oppineet antamaan tassua.

Opposition vastuu

Keskustalla ja perussuomalaisilla on nyt suurempi vastuu

kuin oppositiolla yleensä. Heidän olisi pystyttävä esittämään selkeästi ja uskottavasti, mihin ollaan nykymenolla joutumassa, ja esittämään tälle uskottava vaihtoehto. Toistaiseksi näytöt ovat melko vaatimattomia.

Asia on sen arvoinen, että puolueiden olisi pystyttävä myös yhdistämään voimavaroja, vaikka niistä jompikumpi ennen pitkää katoaakin kartalta.

Suomi pystyi hämmästyttävän kauan elämään muumimaassa, jossa uskottiin, että Olof Palmen murhan Ruotsissa puhkaisema idyllinen kupla pysyy meillä rikkumattomana. EU:hun liittymisen uskottiin vain vahvistavan sitä.

Vielä Norjankaan murheellinen näytelmä ei näytä riittävän avaamaan silmiä. Hyvinkään muutenkin riittävän murheellisen joukkosurman masentavuutta lisäsi jälleen se poliitikkojen suoraan selkäytimestä tuleva primitiivireaktio, jolla aletaan askarrella aselain kimpussa olennaiset kysymykset välttäen. Niitä voi opiskella mm. Norjan murhenäytelmän vuosijuhlassa nauhalta kuullusta kirjailija Ove Klaus Knausgårdin puheesta.

Kauko Parkkinen

Lääkärintodistuksilla taiturоinut työntekijä tuhosi yrittäjän työllistämishalut

”Töitä riittää, mutta olisi itsemurha palkata ketään”

Työntekijä kopioitti irtisanomisesta ”kultaisen kengänjäljen”.

Kauppalehti 12.3.99

Verotus lannistaa yrittämästä

HS 11.7.12

Työministeriön sosiaalipsykologi Titta Tuohinen ihmetteli, miksi nuoret vierastavat perinteistä yrittäjyyttä (HS Vieraskynä 3. 7.).

Ei kannata ponnistella, sillä lisäponnisteluilla tuotetusta vauraudesta valtio rohmuaa suurimman osan. Yrityksen tuloista maksetaan tavattomasti veroa, ja jos jotain jää yli, siitäkin peritään voittovero (yhteisövero) ja osinkovero.

Työmarkkinasääntelyllä työllistäminen on tehty mahdollisimman hankalaksi ja vaaralliseksi. Aiemmin palkan sai pitää lähinnä itse, ja työllistäminenkin oli vapaampaa. Maaorjuuden puuttuminen kannusti saarijärvenpaavoja ponnistelemaan: työn hedelmät sai itselleen. Nyt laiskottelu ja tahallisetkin välivuodet muiden rahoilla yleistyvät, ja kulttuuri muuttuu sen myötä.

Veroastetta pitää laskea ja työllistämisen esteitä ja muuta sääntelyä purkaa. Rikastumista pitäisi arvostaa eikä halveksia. Rikastuja on yleensä tuottanut jotain, jota ostajat pitävät paljon hintaansa arvokkaampana – hintaa, joka on sisältänyt voiton lisäksi palkat, korot, muut kustannukset ja verot. Näistä kaikista muu yhteiskunta hyötyy, ja voittokin päätyy usein investointeina lisäämään tuottavuutta.

Simo S. Hämäläinen
Tallinna, Viro

Tällaisen kirjoituksen edessä poliitikko ”tekeytyy sokeaksi, kuuroksi ja halvaantuneeksi”. (Risto Uimonen)

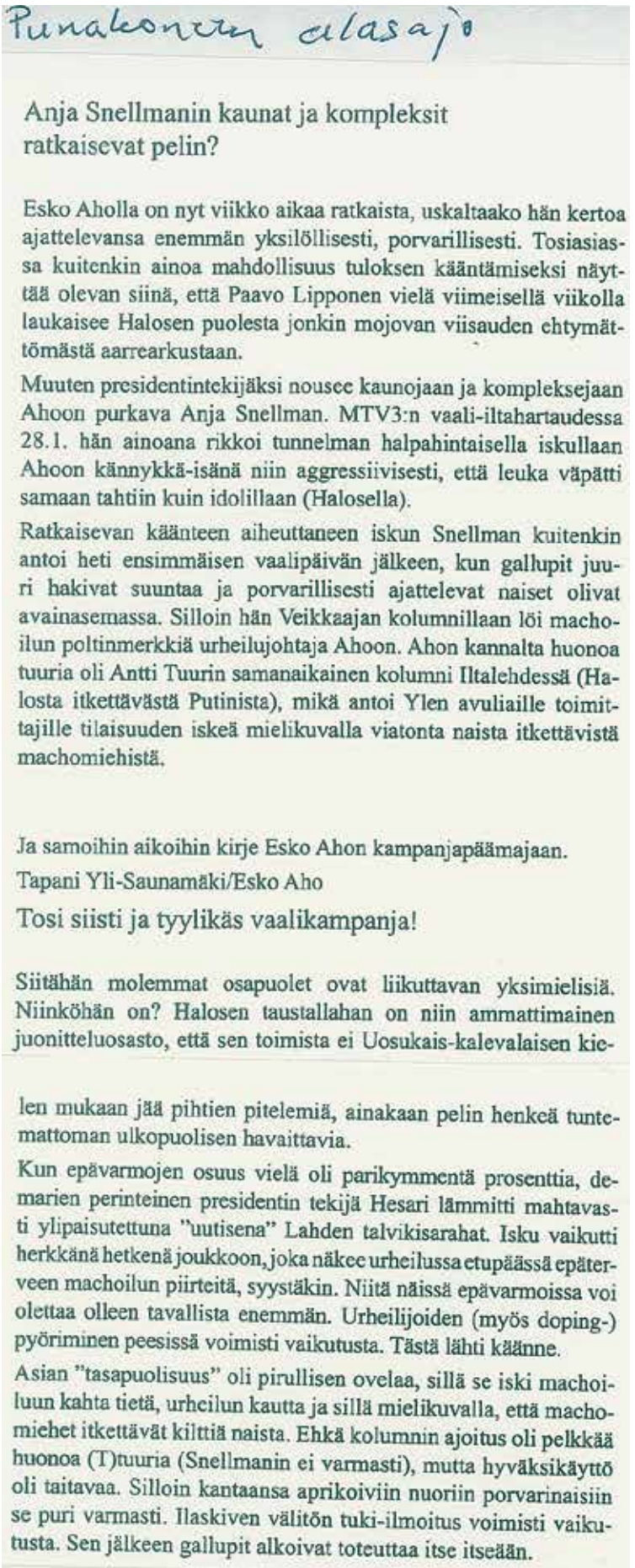

Punakoneen alasajo

Anja Snellmanin kaunat ja kompleksit ratkaisevat pelin?

Esko Aholla on nyt viikko aikaa ratkaista, uskaltaako hän kertoa ajattelevansa enemmän yksilöllisesti, porvarillisesti. Tosiasiassa kuitenkin ainoa mahdollisuus tuloksen kääntämiseksi näyttää olevan siinä, että Paavo Lipponen vielä viimeisellä viikolla laukaisee Halosen puolesta jonkin mojovan viisauden ehtymättömästä aarrearkustaan.

Muuten presidentinteekijäksi nousee kaunojaan ja kompleksejaan Ahoon purkava Anja Snellman. MTV3:n vaali-iltahartaudessa 28.1. hän ainoana rikkoi tunnelman halpahintaisella iskullaan Ahoon kännykkä-isänä niin aggressiivisesti, että leuka väpätti samaan tahtiin kuin idolillaan (Halosella).

Ratkaisevan käänteen aiheuttaneen iskun Snellman kuitenkin antoi heti ensimmäisen vaalipäivän jälkeen, kun gallupit juuri hakivat suuntaa ja porvarillisesti ajattelevat naiset olivat avainasemassa. Silloin hän Veikkaajan kolumnillaan löi machoilun poltinmerkkiä urheilujohtaja Ahoon. Ahon kannalta huonoa tuuria oli Antti Tuurin samanaikainen kolumni Iltalehdessä (Halosta itkettävästä Putinista), mikä antoi Ylen avuliaille toimittajille tilaisuuden iskeä mielikuvalla viatonta naista itkettävistä machomiehistä.

Ja samoihin aikoihin kirje Esko Ahon kampanjapäämajaan.

Tapani Yli-Saunamäki/Esko Aho

Tosi siisti ja tyylikäs vaalikampanja!

Siitähän molemmat osapuolet ovat liikuttavan yksimielisiä. Niinköhän on? Halosen taustallahan on niin ammattimainen juonitteluosasto, että sen toimista ei Uosukais-kalevalaisen kielen mukaan jää pihtien pitelemiä, ainakaan pelin henkeä tuntemattoman ulkopuolisen havaittavia.

Kun epävarmojen osuus vielä oli parikymmentä prosenttia, demarien perinteinen presidentin tekijä Hesari lämmitti mahtavasti ylipaisutettuna ”uutisena” Lahden talvikisarahat. Isku vaikutti herkkänä hetkenä joukkoon, joka näkee urheilussa etupäässä epäterveen machoilun piirteitä, syystäkin. Niitä näissä epävarmoissa voi olettaa olleen tavallista enemmän. Urheilijoiden (myös doping-) pyöriminen peesissä voimisti vaikutusta. Tästä lähti käänne.

Asian ”tasapuolisuus” oli pirullisen ovelaa, sillä se iski machoiluun kahta tietä, urheilun kautta ja sillä mielikuvalla, että machomiehet itkettävät kilttiä naista. Ehkä kolumnin ajoitus oli pelkkää huonoa (T)tuuria (Snellmanin ei varmasti), mutta hyväksikäyttö oli taitavaa. Silloin kantaansa aprikoiviin nuoriin porvarinaisiin se puri varmasti. Ilaskiven välitön tuki-ilmoitus voimisti vaikutusta. Sen jälkeen gallupit alkoivat toteuttaa itse itseään.

On aika muistella, ketkä antoivat ratkaisevan tuen Tarja Haloselle presidentiksi. Punakoneen alasajo kirjasi sen ajantasaisesti. Hesarin ”stalinistimafia” (Valkonen) ampui kirjan alas ampumalla kustantajan. Operaation toteuttaneen kulttuuritoimituksen esimies Saska Saarikoski oli tuolloin Anja Snellmanin aviomies ja itsekin Snellman.

Vakuuttavaa?

Valtiovarainministeri Jutta Urpilainen on saanut kehuja tarmokkuudestaan, jolla hän on hoitanut Kreikan ja Espanjan tukiin liittyviä takuita. Se onkin ollut näyttävää peitetoimintaa, jonka tarkoitus on ollut peittää ne tiukat lupaukset, jotka hän ennen vaaleja antoi. Sen alle ovat myös tehokkaasti peittyneet olennaiset kysymykset niin europolitiikassa kuin kotimaan taloudessakin, jossa kauppatase on pitkään ollut miinuksella ja velkaantuminen ennätystahdissa. Viikunanlehdeksikin sitä voi Mauri Pekkarisen tavoin kutsua.

Urpilainen on kaikella tarmokkuudellaan keskittynyt kirpun nylkemiseen, kun sen isäntäkoira (”markkinavoimat”) telmii valtoimenaan lammaskatraassa, joka vauhkoontuneena sotkee omankin ruishalmeen.

Urpilainen puhui alun alkaen takuuksista. Se tarkoittanee, että on tehty aivan uusi vakuuskeksintö, jota Urpilainen ei itsekään ymmärrä. Muuten ei voi ymmärtää sitä, että vakuudet kattavat arvioijasta riippuen 20-40 prosenttiin luoton määrästä, koska luottoluokituslaitos on arvioinut sen riskin määräksi.

Oma vaatimaton pankkikokemukseni kertoo, että prosenttiluvut ovat pikemminkin päinvastaiset. Vakuuden ns. vakuusarvo on luoton määrästä lähempänä tuota 40 prosenttia, yleensä kuitenkin selvästi yli 50 prosentin. Miten jokin luottoluokituslaitos voi arvioida riskin laukeamisen todennäköisyyden, kun kaikki myöntävät, että tällaista tilannetta ei taloushistoria tunne? Ja jos se osaisi ennakoida tämän todennäköisyyden, miten se samalla merkitsisi menetyksen määrää?

Onkohan Urpilaista huijattu, kun muut euromaat eivät ole hurmaantuneet hänen kehumaansa järjestelyyn?

Ja jos se on niin erinomainen, miksi sopimukset ovat niin suurelta osalta salaisia? Sopimusten salailu tarkoittaa, että kansalaiset eivät voi saada luotettavaa kuvaa niiden hinnasta.

Jos Espanjan kokoinen valtio menee sellaiseen vararikkoon, että se todetaan maksukyvyttömäksi, niin voi olla, että Urpilaisen käteen jäävät vain kirput. ”Katin kontit”, siteerasi jo Kekkonen tarinan palopäällikön sanoja olemattomasta turvapressusta, tarkoittaen demarien tuolloin tarjoamaa turvaohjelmaa, kynnysohjelmaa. (Jytkyn jälkeen/OSuVa-extra/www.kauko-kustannus.fi).

Espanjan tukipakettipäätöksen jälkeen itävaltalainen meppi kysyi, oliko Katainen nukkunut sen öisen käsittelyn aikana, kun ei ymmärtänyt sopimuksen monimutkaista ensisijaisuusjärjestelyä. Tämän jälkeen tapahtunut sekoilu tukee hänen epäilyjään.

Suomessa on aina tiedetty, että kun nuori mies nukkuu, niin se on niin kuin panisi rahaa pankkiin. Tällä kertaa Espanjan pankkiin.

Sinisilmäinen Katainen ja punaposkinen Urpilainen

Ylen A-talk -ohjelmassa 1.3.12 pörssiyhtiö PKC Groupin toimitusjohtaja Harri Suutari kertoi, että he eivät aloita yritystoimintaa Suomessa, ennenkuin yleissitovuus on poistettu.

LAMASYYLLISYYSOIKEUDELLE

Asia: syyte virka-aseman tai muun päättäjän aseman väärinkäyttämisestä valtakunnan vahingoksi taloudellisen laman aiheuttamiseksi tai siitä toipumisen estämiseksi tai hidastamiseksi

Pyydän, että seuraavat henkilöt haastetaan vastaamaan mahdollisimman pian pidettävään lamasyyllisyysoikeuden istuntoon, kun tulen vaatimaan, että heidät saatetaan lailliseen edesvastuuseen jäljempänä esitettävästä toiminnasta ja mainittavista teoista, joiden luonnetta ja oikeudenvastaisuutta tulen tarkemmin selvittämään alkavan oikeudenkäynnin aikana.

Sorsa, Taisto Kalevi, yhteiskuntatieteiden maisteri
Koivisto, Mauno Henrik, filosofian tohtori
Kullberg, Rolf Eevert, valtiotieteen maisteri
Holkeri, Harri Hermanni, valtiotieteen maisteri
Liikanen, Erkki Antero, valtiotieteen kandidaatti
Ihalainen, Lauri, puheenjohtaja
Aranko, Jorma Kalevi, ekonomi
Pekkanen, Teuvo Matias (Matti), diplomi-insinööri
Sundqvist, Ulf Ludvig, valtiotieteen maisteri
Aho Erkki, kasvatustieteen kandidaatti
Hämäläinen, Sirkka Aune Marjatta, kauppatieteen tohtori
Erkko, Aatos Juho Michel, hallituksen puheenjohtaja

Yleistä syyksiluettavuudesta

Kaikki syytetyt ovat toimineet sellaisissa tehtävissä, että heidän yleisellä toiminnallaan ja tietyillä yksilöitävillä ratkaisuillaan on ollut merkittävä vaikutus siinä kehityksessä, jonka lopputuloksena lama on syntynyt sekä pitkittynyt kansalaisille kohtuuttomia kärsimyksiä aiheuttavalla tavalla.

Viimeistään vuoden 1986 alkuvuoden tunnusluvuista syytettyjen olisi tullut nähdä, että taloudessa oli tapahtumassa syvällinen muutos huonompaan suuntaan. Tämän tietoisuuden merkitystä ei vähennä se, että edellä mainittu kuplatalouden synty viivästytti lopullista romahdusta muutamalla vuodella, jolloin se oli vielä voimakkaampi.

2. painos **Läys**Säkkeitä – 9

Ehkä vielä tulee aiheelliseksi kirjoittaa sotasyyllisyysoikeudenkäyntiä jäljittelevä kuvitteellinen haaste myös Suomen Emuun johtaneille.

Sekonomistien kavalkadi

Helsingin Sanomat esitti 16.7. komean rivin sekonomisteja kuvien kera, 23 kaikkiaan. Heiltä oli kysytty näkemystä euron nykytilasta ja tulevaisuudesta sekä pyydetty kouluarvosanaa hallituksen tavasta hoitaa kriisiä.

Tulos on hämmentävä. Se tiedetään, että nämä kaikki ovat kansiväkeä, joilla ei ole mitään kontaktia konehuoneeseen. Yksikään ei varmuudella pysty tekemään lain vaatimukset täyttävää työsopimusta, tuskin monikaan edes suurin piirtein tietää, mitä velvoitteita se työnantajalle asettaa.

Mutta yllättävää on, että he eivät näytä edes tietävän, millä menestyksellä hallitus on kriisiä hoidellut. Kahdeksikkoja, jopa yhdeksikköjä tipahtelee. On kuin he eläisivät jonkinlaisessa kuplassa. Kukaan ei sentään kehtaa antaa kymppiä.

Ainoa, joka elää reaaliajassa, on Aalto-yliopiston professori Pertti Haaparanta, joka antaa nelosen ja sanoo, niin kuin asia on: ”Kaikki euroalueen kriisinhallintatoimet, joita Suomi on voimakkaasti tukenut, ovat epäonnistuneet.” Tosin tämäkin on hieman armeliaasti sanottu, useimmat niistä ovat pahentaneet kriisiä.

Johdonmukaista

Oikeassa on myös saman yliopiston professori, ”ekonomistien idols-kisan” (Suomen Pankin entisen tutkimuspäällikön Heikki Koskenkylän termi) tähti Matti Pohjola. Hän antaa yhdeksikön ja sanoo, että ”politiikka on ollut johdonmukaista ja hallitusohjelmasta on pidetty kiinni”.

Se on todellakin ollut poikkeuksellisen johdonmukaista askeltamista harhapolulla, kuten edellä on todettu, ja mennyt hyvin tarkoin niiden suuntamerkkien mukaan, jotka ”Säätytalon kärsimysnäytelmässä” asetettiin (Jytkyn jälkeen/OSuVa-extra/www.kauko-kustannus.fi).

Erityisen masentava on Suomen Yrittäjien ”varatoimitusjohtajan” Timo Lindholmin antama kahdeksikko, myös jäsenmaksun maksajan kannalta katsoen. Perustelut eivät millään tavoin erotu joukosta.

Sääntö myös elinkeinoelämän järjestöissä on, että mitä komeammiksi järjestöpamppujen tittelit käyvät, sitä kauemmas he erkanevat konehuoneesta ja sitä hämärämmiksi käyvät puheet.

Mm. kaikkein hulvattomimpia ajatuksia valtion velkaantumisesta esittänyt Jaakko Kiander puuttuu listalta.

J.K.

Lindholmin lepsuille puheille on selityksensä. Hän on entinen pankkiekonomisti, joka hakeutui yrittäjäjärjestöön siinä vaiheessa, kun se oli jo muutenkin leipääntynyt. Edellä kontakteista yrittäjän ja työllistämisen arkipäivään sanottu pätee häneen sataprosenttisesti.

Leipääntymisen isä taas on järjestön toimitusjohtaja Jussi Järventaus, johon mainitut sanat myös sopivat. Huomenta Suomessa 20.6. Järventaus kehui, miten hyvä Suomessa on toimia yrittäjänä. Täällä kun on mm. ”hyvin toimivat työmarkkinat.”

Jotakin pientä askaretta kuulemma kuitenkin vielä on, mutta mihin siinä tarvitaan suurta ja kallista organisaatiota?

Jussi Järventaus, toimivatko työmarkkinat hyvin, kun tosiasiassa likimain puoli miljoonaa ihmistä on enemmän tai vähemmän vailla työtä, nuorista lähes joka neljäs, ja yrittäjä sanoo, että ”työtä riittää, mutta olisi itsemurha palkata ketään”? (Kauppalehti 12.3.99).

Saman viestin vähän eri sanoin kuulee monelta joko pelkästään itsensä tai pari työntekijää työllistävältä yrittäjältä, jos vain vähänkin liikkuu heidän parissaan.

Keväällä tarjosin jälleen kerran Sinulle yhteistyötä. Ei kiinnostanut.

Kesän alkajaisiksi järjestö julkaisi tiedotteen, jossa se kiitteli itseään kevätkauden menestyksekkäästä edunvalvonnasta. Näyttöinä olivat ”raamisopimukseen” liittyvien ”pukkispäivien” lievä pehmennys, missä se oli vaatimattoman sivuosan esittäjä, Yle-maksun pieni järkevöityminen, ja myös yrittäjäeläkkeessä oli tulossa pientä parannusta. Kaiken kaikkiaan tulokset olivat varsin vaatimattomia.

Tein 1980-luvun alkupuolella selvityksen työelämän tasa-arvosta yrittäjän kannalta. Kehitys sen paitsion poistamiseksi, jonka se osoitti, on muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta polkenut paikallaan. Lisääkin näyttää tulleen.

Täysin käsittämätöntä on, että järjestöä ei näytä edes kiinnostavan se jo edellisen hallituksen ohjelmassa ollut EU-lähtöinen projekti, jonka tulisi kuluvan vuoden loppuun mennessä keventää yritysten hallintokuormaa 25 prosentilla vuoden 2006 tasosta. Jos se painotettaisiin työllistämisen esteisiin, se vaikuttaisi varmuudella työllisyyteen. Mutta kun se ei kiinnosta enempää järjestöjä kuin poliitikkojakaan, on selvää, ettei tulosta synny.

”Startup-yrityksistä” puhutaan ikään kuin kyseessä olisi aivan oma yrittämisen lajinsa. Kuitenkin sitä koskevat aivan samat lait kuin muitakin yrityksiä ja täsmälleen samat kivikautiset työsuhdesäännöt. Ja bisnesenkeleitä, onhan heitä, monenlaisia.

Järjestöremontti välttämätön

Kokoomuksen kansanedustaja Sampsa Kataja vaati Kauppalehdessä 12.7. yritysten edunvalvontaan täysremonttia: ”Viimeinkin on tehtävä todellinen järjestöremontti ja elinkeinoelämän järjestöt on uudistettava vastaamaan nykyaikaa, järjestöjen osaamista parannetava ja tavoitteet nostettava kirkkaasti esiin. Patruunat, herätkää!”

Tämä ei onnistu nykyisin miehityksin. ”Patruunoita” pahemmin nukkuvat yrittäjät ja jäsenmaksun maksajat. Jos he eivät herää vaatimaan vastinetta jäsenmaksuilleen ja tekemään henkilövaihdoksia johdossa, ei mikään muutu.

Eero Lehti oli jo ensimmäisen puheenjohtajakautensa päättyessä kertonut toisella kaudella vaihtavansa Järventauksen Kalevi Hemiään, joka kuitenkin meni Työeläkelaitosten Liittoon. Siihen asia jäi, ja puheenjohtaja ja toimitusjohtaja keskittyivät sulassa sovussa puheenjohtajan saamiseen eduskuntaan ja sitä edistävään kampanjaan ”kohti tupopöytää”.

OSuVa
Yhteiskuntapoliittinen ajankohtaislehti

Julkaisija
Tmi Kauko-Kustannus
Lummepolku 2 D
01300 Vantaa

Vastaava toimittaja
Kauko Parkkinen
Puh. (09) 823 7795

www.kauko-kustanus.fi

ISSN 0782 8101

Wahlroosit isästä poikaan

Wahlroosin nimellä on Suomessa monien korvissa pelottava kaiku. Se kertoo, että sen kantaja katsoo olevansa tavanomaisten normien yläpuolella.

Bror Wahlroos oli kauppa- ja teollisuusministeriön kansliapäällikkönä tunnettu omavaltaisista otteistaan, joiden vuoksi hänestä puhuttiin kymmenen miljardin markan miehenä, minkä määrän hänen arvioitiin tuottaneen vahinkoa valtiolle.

Kun hän Teollisuuslakimiesten kuukausikokouksen esitelmöitsijänä möykkäsi Palacen henkilökunnalle, kirjoitin kirjassani *Totuuden viimeiset hetket*, että ”kauheinta ei kuitenkaan ollut tuo möykkä, vaan pahinta teki se ihailun kiilto, jonka näin monien kollegojen silmissä sen johdosta, että joku uskalsi näin mesoa”. Jotakin suomalaista oli varmaan molemmissa.

Erityisen synkkä kaiku nimellä on Pohjanmaalla, missä Bror Wahlroos oli Visen ”laillisen murhan”, Suomen röyhkeimmän yrityskaadon keskeinen arkkitehti. Siellä tapaus muistetaan yhtä hyvin kuin Kyllikki Saaren murha. Kun SDP:n tiedotuspäällikkö Lauri Sivonen kysyi Seppo Hautalalta yritystoiminnan uudelleenaloittamisen edellytyksiä, yksi kolmesta ehdosta oli, että Wahlroos poistuu tehtävästään. Asia kaatui Sivosen aivoverenvuotoon ja kuolemaan.

Ei pojasta polvi paljoakaan parane, mutta keinot muuttuvat niin hiotuiksi, että röyhkeys ei ihan vähällä näy päälle päin, ja ihailun määrä vain kasvaa.

Kyllä Björn Wahlroosin kirja *Markkinat ja demokratia* kuitenkin selvästi paljastaa, että isänsä pojasta on kysymys. Alaotsikko *Loppu enemmistön tyrannialle* antaa jo esimakua.

Björn Wahlroos julisti opiskeluaikanaan, että kohta tulee vallankumous. Kun sitä ei tullut, hän lopetti julistelun. 1980-luvun alkupuolella hän julisti aina keväällä, että syksyllä tulee devalvaatio. Kun sitä ei tullut, hän lopetti sen ja osoitti näin lopullisesti olevansa viisas mies.

Sen huomasi myös Yhdyspankki, joka värväsi hänet johtajakseen ja johtokunnan jäseneksi. Siellä hän pääsi kohta teit isäin astumaan. SYP oli perinyt edesmenneeltä HOP:ltä määräävän aseman kehitysyhtiö Expaco Oy:stä (sittemmin Castrum Oy, jonka Sponda osti), ja Wahlroosista tuli sen hallituksen puheenjohtaja.

Yhtiön politiikka oli hyvin härskiä, minkä sai kokea mm. mäntsäläläinen Työkaluinsinöörit Oy. Sen kaadossa oli samoja tunnuspiirteitä kuin Visen kaadossa, vaikka yritys olikin paljon pienempi. Expacon hallituksen puheenjohtaja oli yhtä armoton kuin isä aikoinaan. Yritykset asialliseen keskusteluun kilpistyivät.

SYP ulkoisti sitten Wahlroosin varustaen hänet melkoisella rahapotilla Mandatum Oy:n pesämunaksi, minkä taas vanha aatesisar Suvi-Anne Siimes toisena valtiovarainministerinä kytki Postipankkiin ja maksoi oman kertomansa mukaan miljardin markan verran valtion rahaa siitä, että sai samalla ostetuksi omistajan mukana.

Ei ihme, että samalta aatepohjalta ponnistava parivaljakko kujerteli keskenään kuin kaksi kyyhkyläistä Kansantaloustieteellisen yhdistyksen juhlaseminaarin paneelissa, vaikka Wahlroos suhtautuukin vasemmistoon jopa käännynnäisen kiihkolla.

Ryöstökapitalismia

Näistä aineksista syntyvät mausteet myös Wahlroosin kirjaan. Hänen tekstinsä on raakaa:

”Yhtiö voi ajaa vain niiden etuja, jotka ovat sijoittaneet siihen. Johtajien ainoa velvollisuus on kaikin laillisin keinoin maksimoida osakkeenomistajien sijoittaman pääoman arvo… Johtajat eivät voi johtaa yhtiötä sen työntekijoiden, alihankkijoiden sen enempää kuin asiakkaidenkaan hyväksi. Niihin tarkoituksiin voidaan perustaa osuuskuntia… ”

Poikkeamiset tästä ”johtuvat toisaalta epävarmuudesta ja toisaalta eräiden johtajien ja heidän johtoryhmiensä epäpätevyydestä”.

Selvää on, että moraali on näistä lähtökohdista vain haitaksi. Yhtä selvää on, että minkäänlaista reaktiota ei herättänyt vetoomus, että poika tekisi vanhan kaatajapankin Postipankin komentoonsa saatuaan edes jotakin hyvittääkseen isänsä pahat teot Visen perustajan Seppo Hautalan perheelle. Postipankin hallituksen puheenjohtajanahan Koivisto toimi kaadon takuumiehenä. Mutta tämähän olisi ollut merkki anteeksiantamattomasta epäpätevyydestä, kuten Työkalu-insinöörienkin pelastaminen.

Wahlroosin ajatukset edustavat äärimuodossaan kapitalismia, joka on markkinatalouden turmeltunut muoto (Röpke). Se on ryöstökapitalismia, joka tuhoaa markkinatalouden. Jos hänen ajatuksensa pääsevät hallitsemaan, niille tulee hintaa paljon enemmän kuin isän kymmenen miljardia markkaa.

Wahlroosin kerrotaan jo aiemmin todenneen, että perheyritykset ovat aikansa eläneitä. Nyt paljastuu, että hän suorastaan inhoaa niitä. Niihinhän liittyy näitä epäpätevyydestä kertovia poikkeamia ja niiden paternalistinen kulttuuri ja ”siirtymäriitit” edustavat feodalismia. ”Perheyhtiöt ovat kuuluisia riidoistaan, juonitteluistaan ja yhtiökokouksistaan”. Eivät siis muusta.

Tämäkin näyttää olevan jo perintötekijöissä. Visen tuhoa merkitsevän neuvottelun päätteeksi Bror Wahlroos kysyi voitonriemuinen kiilto silmissään: ”Entäs nyt, Hautala?” Hautala ihmetteli tätä, hän kun ei tiennyt

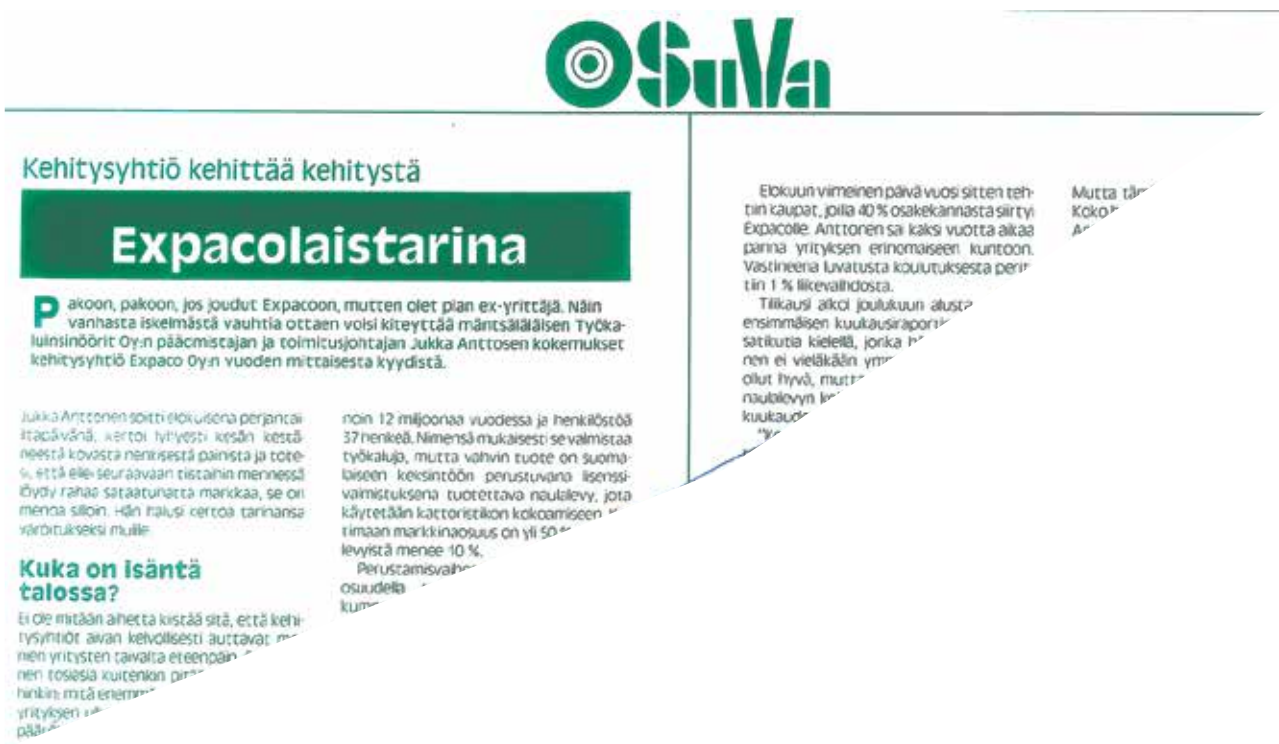
OSuVa

Kehitysyhtiö kehittää kehitystä

Expacolaistarina

Pakoon, pakoon, jos joudut Expacoon, mutten olet plan ex-yrittäjä. Näin vanhasta iskelmästä vauhtia ottaen voisi kiteyttää mäntsäläläisen Työkaluinsinöörit Oy:n päämiestajan ja toimitusjohtajan Jukka Anttosen kokemukset kehitysyhtiö Expaco Oy:n vuoden mittaisesta kyydistä.

Jukka Anttonen soitti elokuisena perjantaiaamupäivänä, kertoi hyvästi kesän kestäneestä kovasta henkisestä paineesta ja totesi, että elle seuraavaan tilatnin mennessä löydy rahaa sataatunatta markkaa, se on menoa sillon. Hän rajusi cerroa tarinansa värikkäkseksi mulle.

Kuka on isäntä talossa?

Ei ole mitään aihetta kiistää sitä, että kehitysyhtiöt aivan kelvollisesti auttavat monien yritysten taivalta eteenpäin. Monien todellisia kuitenkin pirn... hankin: mitä enemm... yrityksen ... pääo...

noin 12 miljoonaa vuodessa ja henkilöstöä 37 henkeä. Nimensä mukaisesti se valmistaa työkaluja, mutta vahvin tuote on suomalaiseen keksintöön perustuvana lisenssivalmistuksena tuotettava naulalevy, jota käytetään kattoristikon kokoamiseen. Viimeaan markkinaosuus on yli 50 ... levyistä menee 10 %.

Perustamisvaih... osuudella ... kum...

Elokuun viimeinen päivä vuosi sitten tehtiin kaupat, joilla 40 % osakekannasta siirtyi Expacolle. Anttonen sai kaksi vuotta aikaa panna yrityksen erinomaiseen kuntoon. Vastineena luvatusta kouluttuksesta perittiin 1 % liikevaihdosta.

Tilikausi alkoi joulukuun alust... ensimmäisen kuukausirapor... sitkutia kielellä, jonka h... nen ei vieläkään y... ollut hyvä, mutt... naulalevyn k... kuukaud...

Mutta tä... Koko... A...

Jlkka 10.9.11

Selvittääkö jytky ”laillisen murhan”?

Tänä syksynä tulee kuluneeksi 30 vuotta siitä, kun ilmajokelaisen insinöörin Seppo Hautalan VS-yhtiöt (Vise) kaadettiin oikeusvaltion periaatteita räikeästi loukkaavalla tavalla. Loukkaus kohdistui myös sen noin 1 200 työntekijään sekä alihankkijoihin työntekijöineen.

Seppo Hautalalta taistelu vei voimat ennenaikaisesti, mutta hänen poikansa on jatkanut sitä, toistaiseksi ilman tulosta. Asia ei tunnu kiinnostavan ketään muuta, vaikka loukkaus kohdistui myös koko maakuntaan ja eteläpohjalaiseen yrittäjyyteen.

Sen jälkeen asiaa on selvitetty eri foorumeilla, mutta jäljellä on vain syvä oikeudenloukkauksen tunne, jota on verrattu jopa Kyllikki Saaren murhaan.

Ns. vänhat puolueet ovat olleet täysin passiivisia asiassa, samoin kuin paikallinen yrittäjäjärjestökin, jonka jäsen Hautala oli. Kokoomuksen edesmennyt kansanedustaja Helge Saarikoski esiintyi aikanaa asiassa voimakkaasti, mutta muuten ei ole toimia juuri ollut.

Seppo Hautala on jo poissa keskuudestamme, mutta perheelle voitaisiin vielä järjestää jonkinlainen hyvitys. Edes anteeksipyyntöä ei ole esitetty.

Asia on suorastaan häpeällinen yrittäjäystävällisyydellään rehentelevälle maakunnalle. Viime vaaleissa tuli eduskuntaan isoja muutoksia myös Pohjanmaalla, ja myös puoluekenttään tuli uusi voimatekijä. Tässä olisi hyvä näytön paikka, että kansalaisten ja maakunnan asiat otetaan vakavasti.

Kauko Parkkinen
Laillinen murha -kirjan tekijä
Vantaa

Wahlroosille mitään pahaa tehneensä.

Wahlroos puhui myös hyvin vähättelevästi yhden miehen yhtiöstä, mutta myös ”anopin yhtiö” oli suosittu vähättelytapa.

Tämän luonnollinen kasvupohja on demokratian ja perimmältään ihmisen halveksunta.

Sekavaa sitaattien vyörytystä

Kirjassa on suunnaton määrä tietoa, joukossa paljon ihan järkevää, mm. kommentit ay-liikkeestä ovat täysin paikallaan. Mutta sopii epäillä, kuinka moni niistä kirjan hankkineista, jotka ovat nostaneet sen painosmäärän viiteen, on jaksanut kahlata sen loppuun.

Jo perusjäsentely on varsin erikoinen. Demokratia, markkinat ja hierarkia eivät muodosta sellaista selväpiirteistä kolmijakoa, joka auttaisi ymmärtämään yhteiskunnan toimintaa. Kirjoittaja ei myöskään selvästi määrittele niitä. Esimerkiksi hierarkia ei ole oma lohkonsa, vaan sitä on sekä julkisen sektorin hallinnossa että yritysten johtamisessa, siis markkinoiden perustoimijoissa, kuten kirjastakin käy ilmi.

Jako ”komentosiltaan” ja ”konehuoneeseen” on monin verroin olennaisempi ja selittää asioita huomattavasti paremmin.

Kirjan vaikealukuisuutta lisää valtava sitaattien vyörytys, jonka tarkoitus näyttää olevan kirjoittajan oppineisuuden osoittaminen, mikä merkitsee myös tekstin jäämistä kovin teoreettiseksi ja sekavaksi sekä kaukana maanpinnasta leijuvaksi. Vaikka kirjoittaja kritisoikin työmarkkinakartelleja perustellusti ja työ esille demokratiaan sopimattomia käytäntöjä, hän ei edes mainitse keskitettyä tulopolitiikkaamme. Myös toistuvasti vedotut ”transaktiokustannukset” jäävät vaille täsmennystä.

Kirjoittaja ei myöskään mainitse, ehkä ei tiedä, että ns. yritysdemokratia sai alkunsa samasta ideasta kuin EU:kin: Työntekijöiden edustajia oli nimettävä länsisaksalaisten yritysten hallituksiin valvomaan, ettei se varustaudu uuteen sotaan. Siksi työntekijöiden edustus on terästeollisuudessa muita teollisuudenaloja suurempi.

Loppujen lopuksi kirjoittaja jopa sanoo, että ”demokratialle ei kuitenkaan ole oikeastaan vaihtoehtoa eikä edes pitäisi olla”.

Viitattujen kirjoittajien nimiluettelo on paljastava. Selvää on, että kärkisijoilla on Milton Friedman, ja ns. itävaltaisen talousteorian edustajista ”pätevin” on Ludwig von Mises, joka on kaikkein teoreettisin. Suomalaisista kirjoittaja on kelpuuttanut mukaan vain ”ystävänsä” Bengt Holmströmin. Muita suomalaisia ystäviä hänellä ei näytä olevan. Ei myöskään suomalaisten kirjoittajien teoksia ole lähdeluettelossa, suomennoksinakin etupäässä Marxin ja Leninin teoksia.

Suomi onkin kirjoittajalle selvästi liian pieni maa. Eihän täällä mahdu pitämään edes kunnon synttäreitä. Mutta jo Ruotsissa tulee ongelmia, kun eivät naapurit sulata sitä, että hallituksen puheenjohtaja haluaa hankkia lisää ja riittävän suuria asuntoja Nordean toimitusjohtajalle.

Tämä ei välttämättä ole merkki ruotsalaisten hurskastelusta, vaan osoitus heidän kulttuurinsa suuremmasta kypsyydestä, jossa ei ihailla öykkäreitä.
Kun kirjoittaja sanoo, että ”pohdimme seuraavaksi…” ja käyttää muutenkin toistuvasti vastaavia ilmauksia, tulevat mieleen Mark Twainin sanat: ”Vain toimittajat ja majesteetti voivat käyttää itsestään monikon ensimmäistä persoonaa. Muiden käyttämänä se on suuruudenhulluutta.”

Itävaltalaisen talousteorian maanläheisempi edustaja Friedrich von Hayek saa sentään armon, mutta hänen kumppaninsa Münchenissä sodan jälkeen pidetyssä talousoppineiden palaverissa, jossa mietittiin keinoja Euroopan pelastamiseksi Wilhelm Röpke, joka kuului myös Saksan talousihmeen tukimiehiin, ei saa yhtään mainintaa. Hänen suomennettu kirjansa *Ihmisten valtio*, vaikutti Suomessakin, mutta Wahlroosin valtio ei olekaan ihmisten vaan rahan, pääoman valtio.

Jälleen tarvittaisiin tervejärkisten talousoppineiden yhteistyötä oppiriitojen sijaan tuomaan järjen valoa, niiden ”keskinkertaisuuksien, tomppeleiden ja (äly)kääpiöiden”, joukkoon, jotka Annamari Sipilän mukaan Brysselissä huseeraavat. Ja Suomessakin.

Kirjan hyviin oivalluksiin kuuluu havainto, että ”taloudelle ja taloutta koskeville keksinnöille ei yleensä ole annettu kovin suurta merkitystä historiassa”. Ne ovat sitä evoluutiota, jotka vuoden 2011 Tieteen päivien historiantutkijapaneelin puheenjohtajan mukaan on niin tylsää. ettei se jaksa kiinnostaa historian tutkijoita (Jyviä ja varsinkin akanoita Tieteen päiviltä/*Hyvästit muumimaalle* s. 40).

Mutta johtopäätös koskee koko ”kansiväkeä”, muitakin kuin vasemmistopoliitikkoja: ”Perinteiset historian tutkijat ovat ilmeisesti vakuuttuneita siitä, että taloudella on lähinnä haitallinen vaikutus yhteiskuntaan”, sanoo kirjoittaja.

Lopussa mahalasku

Kirjan loppuun saakka ponnisteleminen on eräänlainen stressitesti, josta odottaisi saavansa palkkion jonkinlaisen synteesin muodossa. Sitä odottava kokee kuitenkin pettymyksen. Kirjan viimeinen kappale on pikemminkin mahalasku: ”Ei ole perustavampaa oikeutta – ei ihmisille eikä pääomalle – kuin äänestää jaloillaan: jättää taakseen sorto – olipa se Stalinin kaltaista veren tahrimaa kauhua tai vain populistisen enemmistön arkista tyranniaa”.

Nämä ovat siis yhtä kauheita asioita. Vapauden esitaistelijoiden ääntä on kuultava ”ei puolustaaksemme etuoikeutettujen valinnanvapautta – vaan turvataksemme valtioiden, yhtiöiden ja yksilöiden välisen kilpailun, joka on vapauden ja edistyksen ylivertainen takaaja kaikkialla”.

On ainakin jonkin verran etuoikeutettua valita synttärien pitopaikaksi Nizza.

Nokian toimitusjohtaja Stephen Elop vastasi kesäkuussa Aamulehdessä Nokian suomalaisuutta koskevaan kysymykseen: ”Kaikilla merkittävillä yrityksillä on identiteetti ja sielu. Meidän sielumme on täällä. Minulta kysytään, muuttaisinko ulkopuolelta tulleena toimitusjohtajana pääkonttorin muualle. En. En ikinä.”

Ainakaan Björn Wahlroosin yrityksellä ei ole kumpaakaan, ihmisilläkään tuskin ainakaan identiteettiä, josko sieluakaan. Sen paikalla lienee transaktiokustannuksia laskeva tietokone.

Selvää on, että Pekka Himasen raportilla *Kukoistuksen käsikirjoitus* ei ole sijaa kirjassa. Sen päämääränähän on arvokas elämä, jota kaikki lain keinot hyväkseen käyttävä kilpailu tuskin takaa.

Pakostakin jää mieltä askarruttamaan kirjoittajan motiivi tällaisen tietopläjäyksen kirjoittamiseen. Yksin sen kokoon saaminen vaatii niin aktiivista alan kirjatuotannon seuraamista, että se ei onnistu monelta päätoimiselta tutkijaltakaan. Tosin Timo Harakka moitiskeli Hesarin kirjaesittelyssä, että jokunen teoriaherra oli vielä unohtunut, mutta eiköhän näillä jo pärjätä. Monin verroin suurempi vaillinki jää käytännön puolelle.

Ehkä pankin johtaminen on niin helppoa ja tylsää, kun Suvi-Anne Siimeksen tavoin monet kantavat sekä omia että toisten rahoja pankkiin selkä vääränä, tai bittisumana, että on pakko kehittää jotakin ajanvietettä. Tai ehkä on sittenkin jäänyt trauma siitä, että lupaava ura nuoruuden yliopistoissa katkesi alkuunsa.

J.K.

Toimittaja kysyi Ylen aamutvssä 22.8. Wahlroosin ainoalta suomalaiselta tutkijaystävältä Holmströmiltä, miten taloustutkijat ovat selvinneet eurokriisistä. Tämä vastasi, että jos tulee uusi ennen tuntematon tauti, niin ei siitä lääkäreitä syytetä.

Tämä on tyypillistä teoriaherran puhetta, jossa ei vastata mistään. Tauti ei ole ennen tuntematon, vaikkakin tavallista ankarampi. Ja jos lääkärit näkevät sellaisen olevan tulossa, eivätkä pyri ehkäisemään sitä esimerkiksi rokotuksin, niin kyllä heitä siitä syytetään. Ja jos rokote aiheuttaa vahinkoja, niin siitäkin syytetään lääkäreitä, kuten on nähty.

Taloustutkija Wilhelm Röpke varoitti tästä jo 1950-luvun alussa, kuten Frankfurter Allegemaine Zeitung muistutti 24.7.11 (Jytkyn jälkeen/www.kauko-kustannus.fi/pdf).

Hesarilla vuosituhannen lehtiuudistus?

”Sanoman hallitus teki historiallisen päätöksen” otsikoi Helsingin Sanomat pääkirjoituksensa 1.8.12. Jos ei jo kuukausikaupalla jatkuneen jauhamisen vuoksi olisi tiennyt, että kysymys on siirtymisestä tabloid-kokoon tulevan vuoden alusta, olisi otsikko virittänyt odotuksiin, että jo vihdoinkin otetaan jäähyväiset siitä menneisyyden painolastista, jota lehden entinen pääkirjoitustoimittaja Martti Valkonen kirjassaan *Sananvapaus kauppatavarana* nimittää stalinistimafiaksi. Onhan mm. kaksi entistä taistolaisnuorta juuri siirtynyt tai siirtymässä eläkkeelle lehden pääkirjoitustoimituksesta.

Mitään tällaista ei kuitenkaan ole tulossa, vaikka journalismin sisältöön epämääräisesti viitataankin ja kehutaan, miten uusi formaatti antaa siinäkin uusia mahdollisuuksia. Jää ihmettelemään, että kun pelkkä muodonmuutos on näin erinomainen, niin miksi sitä on näin kauan vitkuteltu.

Muutoksen halusta ja henkisistä voimavaroista on tie-

Miksi vanhalestadiolaiskepulainen metsänhoitaja nimitettiin HS:n päätoimittajaksi?

tenkin kysymys. Hesari jämähti edellisen pitkäaikaisen päätoimittajansa ja Tamminiemen pesänjakajiin kuuluneen Janne Virkkusen aikana vallanpitäjän äänitorveksi, mistä tunnetuin esimerkki on yhteinen aivopesuhanke muutamien muiden lehtien kanssa kyllä-äänten puolesta EU-kansanäänestyksessä. Siirtyessään hänen paikalleen uusi päätoimittaja Mikael Pentikäinen julisti, että ”mies vaihtuu, linja pysyy”. Ja onhan se pysynyt, vaikka demarien tuki onkin jäänyt hieman sivummalle.

Janne Virkkunen sai eläkkeelle jäätyään valtion journalistipalkinnon. Se oli hyvin ansaittu. Jos Neuvostoliitossa olisi jaettu valtion journalistipalkintoja, olisi sen epäilemättä ensimmäisenä saanut Pravdan päätoimittaja.

Erkon testamentti

Aatos Erkon kuuluisasta jouluhaastattelusta vuodelta 1994 esitettiin tv:ssä Erkon kuoleman jälkeen uusintana pätkä, jota voitaneen näin ollen pitää hänen henkisenä testamenttinaan. Siinä toimittaja kysyi, oliko hän tyytyväinen lehtiinsä Helsingin Sanomiin ja Ilta-Sanomiin.

Erkko vastasi yhdellä sanalla: ”En”, mikä häkellytti toimittajan kysymään syytä. Siihenkin Erkon vastaus oli selväsanainen: ”Yhteiskunnan pitää muuttua, ja kumpikaan lehti ei sellaista hae.”

Ei riitä, ettei Hesari hae muutosta, vaan se torjuu sitä aktiivisesti. Tuoreita näyttöjä ovat mm. vahva aivopesu ”raamisopimuksen” puolesta ja ylenkatseellinen suhtautuminen perussuomalaisiin. Nimimerkki Kokemusta on tietää, miten joutuu lehden valtakunnankiroukseen vuosikymmeniksi, jos esittää valtavirrasta poikkeavaa ja arkirealiteetteihin perustuvaa tietoa. Silloin ei auta edes käräjäoikeuden välityksin tehty sopimus, vaan lehdellä on oma lakinsa, joten sopimuksen toteuttamistakin joudutaan hakemaan oikeudesta. Käsittely Helsingin käräjäoikeudessa alkaa 2.10.

”Mies vaihtuu, linja pysyy.” Vaikea on ymmärtää, miksi vastaavaksi päätoimittajaksi nimitettiin keskustalais-vanhalestadiolainen metsänhoitaja. Haluttiinko varmistaa juuri se, että koskaan et muuttua saa. Talouskin kuluvan vuoden alussa meni metsään. Niinpä tämän puolen vastuu erotettiinkin päätoimittajan toimenkuvasta.

Suomettumisen ajan perintöä kannetaan edelleen uskollisesti. Tabujen luettelo olisi niin pitkä, että sitä ei kannata edes yrittää. Sen purkamisen voisi aloittaa vaikkapa Tiitisen listasta, jonka nimet ovat jo kauan olleet saatavissa saksalaisista asiakirjoista, joista jokainen sitä pyytävä saa kopion Saksan valtionarkistosta. Listan pimittäjien puheet, ettei siellä ollut ketään tunnettuja henkilöitä, joutuvat hieman omituiseen valoon. Samalla saattaa selvitä syy Nokian täydelliseen romahdukseen USA:ssa.

Yllä mainittu pääkirjoitus mainitsee muodonmuutoksen ”toisena tärkeänä näkökulmana” lehden ansaintamallin. Tosiasiassa se on jo kauan ollut lehdessä ykkösasia, jonka varjoon journalismi jää. Sen kertoo selväkielisesti lehden etusivu, jonka on omistettu ilmoituksille myös uudessa muodossa. Ehkä juuri siksi talouskin ontuu, kun lehti ei keskity journalistiseen tehtäväänsä.

Kun taistolaistaustainen urheilutoimittaja Reetta Meriläinen vuonna 1991 nimitettiin lehden toiseksi päätoimittajaksi, hän kertoi, ettei voi pitää päätoimittamaansa lehteä oikeana länsimaisena sanomalehtenä, ennen kuin sen etusivu on varattu uutisille. Meriläinen on jo eläkkeellä, mutta ilmoitukset täyttävät myös tabloidin etusivun.

Norjan surujuhla

Klaus Ove Knausgårdilla oli asiaa myös suomalaisille

Norjalaiset järjestivät vaikuttavan surujuhlan suuren murhenäytelmänsä vuosipäivänä. Hämmästyttävää kyllä, ei ole näkynyt pohdintoja siitä, olisiko juhlalla ollut sanomaa myös meille suomalaisille, jotka olemme viime aikoina kerta toisensa jälkeen järkyttyneet siitä, että meilläkin voi tapahtua vastaavaa, joskaan ei ainakaan toistaiseksi yhtä suuressa mittakaavassa.

Asian ytimeen osui erityisesti kirjailija Klaus Ove Knausgård, joka nauhalta kuullussa puheessaan varoitti etäisyyden vaarallisuudesta. Kaikesta päätellen hän tarkoitti ensisijaisesti henkistä etääntymistä, joka käy pitkälti käsi kädessä maantieteellisen etääntymisen kanssa. Ensisijaisesti tulee mieleen, että kysymys on vallanpitäjien etääntymisestä ihmisistä, kansalaisista. Kansalaisen kannalta suurin piirtein samaa tarkoitetaan vieraantumisella.

Meillä on erityinen aihe juuri tänään kantaa huolta asiasta. Arkisemmassa kielessä etääntyminen tarkoittaa suurin piirtein samaa kuin keskittyminen, joka on lähimenneisyydessä edennyt kovaa vauhtia, eikä vauhti ole ainakaan hiljentymässä. Tapahtuu suuri määrä asioita, ja on suuri määrä ilmiöitä, jotka menevät Knausgårdin varoittamaan suuntaan tai edistävät muuten etääntymistä tai vieraantumista.

Suoraan selkäytimestä tulevat primitiivireaktiot aselain kiristämisestä ja viittaukset äärioikeistoon eivät riitä. Norjan pääministeri Stoltenberg sen sijaan puhui avoimuuden lisäämisestä, missä meillä totisesti olisi runsaasti työmaata. Kuin itsestään tarjoutuu etääntymisen esimerkiksi kuntauudistus, jossa näkyy sekä suuruuden ihannointi että etääntymistä viestivä kuurous kuntien edustajien näkemyksille ja kuntalaisten tuntemuksille. Se etenee kokoomusministeri Henna Virkkusen yksinvaltaisella johdolla kuin intercity-juna, joka pysähtyy vain hetkeksi muutamalle asemalle mutta ei viitsi muiden kohdalla edes vislata. On aivan ylimaallista, millainen auktoriteetti hänestä tuli heti ministerinimityksen jälkeen.

Ehkä avoimuutena voidaan pitää sitä, että Virkkunen Ylen Ykkösaamussa 28.6. suoraan sanoi, että kuntien yhdistämistä ei voida katsoa kunnan

näkökulmasta, vaan ”alueelliset näkökohdat” on otettava huomioon. Hän siis sanoutui irti ihmisestä ja otti etäisyyttä kuntalaisen näkökulmaan. Kotikunnan merkitys ihmisen identiteetin kannalta on pikahelsinkiläistyneelle jyväskyläläisministerille vieras. Hän tekee kuntauudistusta vain hallintoa varten.

Miksi Helsingistä ei opittu mitään?

Kokoomus ei ole oppinut mitään siitä, miten sen mandaatilta Helsingin kaupunginjohtajaksi valittu Jussi Pajunen juuri samalla tavalla toimiessaan ajoi pääkaupunkiseudun hallinnon umpikujaan (OSuVa Vantaa-extra2/ www.kauko-kustannus.fi).

Hallinnossa näyttää yleisestikin jo kauan tapahtuneen tietoista etäisyyden ottoa kansalaisiin. Aikoinaan oli mm. monissa kylissäkin poliisi, nyt sellaista ei ole monissa pitäjissäkään, ja poliisilaitosten määrä on laskemassa muutaman vuoden takaisesta 90:stä 11:een.

Suomalaiseen oikeudenhoitoon on perinteisesti kuulunut, että käräjiä tullaan istumaan ihmisten luo, kunnan keskukseen eli kirkonkylään. Nyt on kansalaisen matkustettava keskuskaupunkiin.

Kuntauudistuksen pyörteissä kirkonkylätkin huuhtoutunevat pois, kuten on käynyt suurelle osalle kyläkouluja ja -kauppoja.

EU:n myötä etäisyys ja etääntyminen ovat nousseet esille aivan uudella tavalla, vaikka läheisyysperiaatteen piti olla sen keskeisiä elementtejä. Nyt se tuntuu lähinnä vitsiltä. Luottoluokittajat ja niiden tarjoamat aakkoset ovat tärkeitä, eivät kansalaiset, olkootpa he sitten kreikkalaisia tai suomalaisia.

Päivittäin kuulemme, millaisia hulttioita ja pinnareita ovat eteläisen Euroopan kansalaiset ja miten hyvin ”me” olemme hoitaneet asiamme. Voi vain kuvitella, tuntuuko tämä lähentävältä vai etäännyttävältä lähes puolesta miljoonasta työtä vailla olevasta tai vanhuksista, joita jätetään heitteille, kuten peruspalveluministeri Guzenina-Richardson tunnusti Iltalehdessä 13.8.

Eduskunnan puhemies Eero Heinäluoma pitää vanhustenhoitoa maamme häpeäpilkkuna. Molemmat arvioivat oman puolueensa aikaansaannoksia.

EU-byrokraattien tapa puhua ja toimia on veret seisauttavaa. On murheellista, että se samaistuu pitkälti suomalaiseen Olli Rehniin, jolle nimitys Brysselin Bobrikov on pikemminkin liian lempeä.

Kreikan lehdissä Urpilaisen ”takuuksista” on puhuttu verirahoina. Hänen puolueellaan onkin verinen historia, vaikka Mikael Jungner puhuukin siitä rakkauden liikkeenä. Myös Kreikassa asuvat suomalaiset ihmettelivät tv:ssä suomalaisten kovaa kielenkäyttöä.

Jälleen on saatu vakuuttava näyttö Ari Turusen ylimielisyyden historiassaan esittämästä tosiasiasta: ”Historia osoittaa, että ylimielisyys ei ole koskaan synnyttänyt mitään muuta kuin sotia, katastrofeja, vihaa ja suunnattomasti epäonnistumisia, eikä vähiten ylimieliselle itselleen.”

Tämä ylenkatse ja halveksunta, joka EU-byrokraattien puheista henkii, kertoo oivaltavalle kuulijalle paitsi heidän suhtautumisestaan kreikkalaisiin myös ihmisiin ylipäätään. Ja onhan meillä suomalaisillakin keskuudessamme omat ”kreikkalaisemme”, joita voimme rintaamme lyöden katsoa pitkin nenänvarttamme alaspäin, jopa alapäähän päin, lähes 20 prosenttia kansastamme: perussuomalaiset, nuo persut. Hyi!

Katukieli on hyvää journalismia

Erityisen selkeän viestin antoi Julkisen sanan neuvosto, joka Merja Hirvisaaren kanteluun antamassaan vastauksessa piti tätä persuttelua hyvän journalistisen tavan mukaisena, kunhan tekee sen harkiten. Perustelu oli lähes järkyttävä: Neuvosto rinnasti persun muista puolueista käytettyihin ”arkisiin ilmaisuihin” ja sen vuoksi hyväksyttävänä!

On siis mahdollisimman arvovaltaisesti vahvistettu, että suomalaisen journalismin laatukriteeriksi riittää, että se yltää katukielen tasolle, kunhan tekee sen harkitusti. Neuvosto ei edes tajunnut, että muut lyhenteet viittaavat normaalisti puolueeseen, ei ihmiseen, kuten persu, kun taas demari-sanan ottivat demarit itse käyttöön 1950-luvulla toverihenkeä nostattavana sisäpiirikielenä, vaikka neuvoston historian tuntemus ei ylläkään sinne saakka.

Vaikka neuvosto muuta väittää, persuttelua on käytetty selvästi halventavassa tarkoituksessa. ”Persun paikka” jutun otsikkona laatulehdessä, jos sellaisia on, puhuu puolestaan.

Neuvostoa ei häirinnyt edes se, että monet sen jäsenistä aivan ilmeisesti toimivat tuomareina omassa asiassaan siunatessaan myös oman työnantajansa kielenkäytön (www.openfinland.net 22.9.11).

Oman ylenkatseensa perussuomalaisia kohtaan neuvoston puheenjohtaja Risto Uimonen oli Ylen kolumnistina ja politiikan asiantuntijana sitä paitsi ilmaissut jo pariinkin otteeseen varsin selvästi, mm. Ykkösaamussa 18.5.11, joten hänen olisi tullut jäävätä itsensä.

Ei olekaan ihme, että mediassa on ratkiriemukkaina kerrottu mielipidetiedusteluista, jotka ovat osoittaneet perussuomalaisten kannatuksen laskua. Olisi kuitenkin syytä pitää mielestä, että puolueen kautta on avautunut väylä reagoida väärään vallankäyttöön ja mahdollisuus aikaansaada muutos demokratian tarkoittamalla tavalla. Jos se onnistutaan mitätöimään, tulee toisenlaisia keinoja, joiden ei sitten pitäisi olla yllätys.

Julkinen kielenkäyttö luo etäisyyttä kansalaisiin myös muilla käyttämillään sanoilla. Siellä vilisee mm. lyhenteitä ja muita salasanoja, jotka kertovat, että viesti on tarkoitettu vain pienelle sisäpiirille, ei tavallisille kansalaisille: ERVV, EVM, Utva, BKT, EKP, Trafi. On myös luotu salakielisiä organisaatioita kuten elykeskus, Valvira ja Evira. Jopa muutkin firmat kuin valtion Itella ovat lähteneet mukaan tähän sairaaseen sanaleikittelyyn.

Eräs loukkaavimpia ja etäännyttävimpiä sanoja on ”työvoima” yrityksen työntekijöistä käytettynä. Sehän kertoo vain massatuotteesta, esineestä. Jopa koulutusfirmat kertovat esitteessään, että puhuja on harjoittanut työvoiman yttoimintaa. Siihen tarvittaneen kuitenkin ihmisiä.

Suorastaan luotaan työntävästi vaikuttavat jatkuvasti tv-mainoksissa kailotettavat ysiysi-hinnat, joilla kerrotaan, että asiakkaat ovat aaseja, joita ohjataan kepeillä ja porkkanoilla.

Myös ns. raamisopimus etäännytti työpaikan asioista sopimisen johonkin kauas ylätasolle. Ehdoton pohjanoteeraus on, että kolmen koulutuspäivän, ”pukkispäivien”, järjestämisestä on säädettävä laki. Se luo runsaasti uusia tulkintariitoja ja Kimmo Kevätsalon sanoin uusintaa epäluottamusta. Ja veronmaksajien varoja siihen käytetään 30 miljoonaa.

Paavo Väyrynen oletti yrittäjäpäivillä, että kyseessä on vertailevan erotiikan kurssi, jolloin se korvaisi edesmenneen Tommi Tabermanin lakialoitteen rakkauslomasta, jonka mm. SDP:n puheenjohtaja Jutta Urpilainen allekirjoitti.

Hänen puolueensa uskoo, että pakottava laki hoitaa niin vanhukset ja työsuhteet kuin rakkaudenkin.

Kun demari haluaa muutosta johonkin asiaan, hän päätyy erehtymättömästi kaikkein kaavamaisimpaan sekä ihmisen omalle harkinnalle ja vastuulle vähiten tilaa jättävään keinoon. Luontevimmin käsillä oleva keino on tällöin laki.

Kun hän haluaa parantaa vanhusten hoitoa, hän säätää lain hoitajien määrästä. Kun hän haluaa parantaa toimintaa työpaikoilla, hän tekee pakottavan työehtosopimuksen ja säätää sille yleissitovuuden. Ja panee vielä pelotteeksi lukuisilla rangaistusuhilla tehostetun yhteistoimintalain.

Ihmisten välisiin suhteisiin demari haluaa lisätä lämpöä säätämällä rakkauslain. Ja kun hän haluaa vähentää henkirikoksia tai vaikka onnettomuuksia, hän kiristää aselakia.

Eikä hän kanna huolta näiden lakien varjopuolista tai kustannuksista.

Budjettiriihen numeroleikissä vuoret ja hallitus vapisivat synnytystuskissa, mutta ei syntynyt edes hiirtä. Mahtoivatko sivuosassa esiintyneet vanhukset nauttia tästä teatterista, jossa pääosassa olivat kunnallisvaalit? Politiikasta he ainakin vieraantuivat entisestään.

Vakauden harha

Euroopan pelastaja?

Brysselin joukkio muistaa aina hätäkokouksensa jossakin vaiheessa kertoa tavoittelevansa vakautta. Hyvinkin luonnollista on, että se tällöin puhuu vain komentosillan näkövinkkelistä, kun se ei ymmärrä, mitä konehuoneessa tapahtuu. Se ei näe, mikä siellä on tilanne, onko vuotoa tai liikaa painolastia.

Vakaus ei ole konehuoneen ominaisuus. Siellä ei istuskella vakaasti ja leppoisasti kansituoleissa, vaan siellä on oltava dynamiikkaa ja potkua. Tämän oivalsi kauppiaan tytär Margaret Thatcher, jonka sanoja Ilkka Pastinen lainaa muistelmissaan: ”Vakauden lipun alla ei politiikassa voiteta mitään.” DDR ja Neuvostoliitto olivat maailman vakaimpia valtioita.

Jos kannella vain siirrellään rahoja tulo- ja menomomenttien välillä, sillä ei todellakaan saavuteta vakautta, ellei konehuoneessa synny höyryä eli tuotantoa menoja vastaavasti. Tästä vajauksesta syntyy se todellinen kestävyysvaje, josta monet puhuvat mutta eivät näytä ymmärtävän asiaa.

Jyrki Kataisen ja Suomen yhteinen tuskien taivalhan alkoi hänen suuresta keksinnöstään ”tasa-arvotuposta”, joka yhdessä sen jatkeen ”raamisopimuksen” kanssa on tuonut palkkakustannuksiin lisää ylimääräiset 1-2 prosenttia. ”Raamisopimusta” kansiväki kiitteli kuorossa juuri vakauden varmistajana.

Teknologiateollisuus r.y:n pääekonomisti Jukka Palokangas pelkistää asian erinomaisesti kokoomuksen lehdessä Nykypäivässä 3.8.12: ”Tupot ja raamit voivat tuoda vakautta puolueiden kannatukseen, mutta yritysten kilpailukykykyyn ja vaihtotaseen kehitykseen suurta epävakautta.” Kyllä ne tuovat vakautta myös työmarkkinakeskusjärjestöille.

Lehti ei kerro, kenen sankaritekoja Palokangas tarkoittaa.

OECDn tuoreen tilaston mukaan palkkakustannukset ovat juuri Kataisen mestaroimana aikana nousseet eniten euromaista. Ja ”raamisopimuksen” Lauri Ihalaisen johdolla kokoon runnoneet EK:n puheenjohtaja Ole Johansson ja toimitusjohtaja Mikko Pukkinen ovatkin alkaneet puhua jo sopimuksen purkamisesta. Kuinkahan kauan EK:lla on varaa hoitaa työmarkkina-asioita puhtaalla amatööripohjalla?

Mutta Ihalainen on jälleen ottanut ohjat käsiinsä ja omaksunut vanhan SAK:n puheenjohtajan tehtävänsä. Hän sanoo Hesarin 25.8. mukaan, ettei raamisopimuksen avaamisessa olisi järkeä: ”Toivon, että olisi malttia pitää sopimuksesta kiinni.” ”Tasa-arvotupon” ja koko palkkakierteen isä Jyrki Kataisen antoi kuuliaisesti tukensa Ihalaiselle.

Tämä ei oikeuskansleria huoleta. Kantelut tulevat bumerangeina takaisin. Meillä lainvalvojat antavat nuhteita, jos opettaja antaa jälki-istunnossa opettavaisia kirjoitustehtäviä, mutta entiset ja nykyiset aypomot saavat huseerata miten tahansa.

Hidasta heräämistä

Vasta juostuaan yli kaksi vuotta ”vakauttavissa” hätäkokouksissaan nämä tomppelit ym, ovat alkaneet hitaasti herätä aavistelemaan, että jotakin pitäisi tehdä konehuoneenkin eli kasvun hyväksi, pelkkä kuritus ei riitäkään. Mutta todelliseen ymmärrykseen ja oikeisiin keinoihin on vielä pitkä matka. Saattaa kurki kuolla. Suomessakin olisi toimet pitänyt aloittaa jo viimeistään 1970-luvun laman jälkeen.

Parhaimmillaankin poliitikkojen kyvyt riittävät vain siihen, että heitetään konehuoneeseen rahaa sinne tavanomaisesti heitettävän painolastin sijaan. Jos hyvin käy, sillä voi olla ihan suotuisiakin vaikutuksia, mutta se on pikemminkin onnessaan, kuten tutkimuksinkin on todettu. Raha ei yksin tee mitään. On oltava joku, joka näkee mielekkääksi ryhtyä sen avulla tuottavaan toimintaan. Eikä työllisyys siitä parane, ellei hän näe mielekkääksi tehdä sitä työntekijöitä palkkaamalla.

Eräs harvoja, joka on onnistunut yhdistämään eri sektorien osaamisen, on Rääkkylän kunnanjohtaja Yrjö Eronen, jonka vahva yritystausta on auttanut nostamaan kunnan konkurssitilasta tehokkaaseen toimintaan, johon myös kunnan asukkaat ovat tyytyväisiä.

Mutta mitä tekeekään kansiväki? Sen sijaan, että se selvittäisi, mitä tästä voidaan oppia, se käy hänen kimppuunsa koko tykistönsä voimalla.

”Tupot ja raamit voivat tuoda vakautta puolueiden kannatukseen, mutta yritysten kilpailukykykyyn ja vaihtotaseen kehitykseen suurta epävakautta.”

Edes fiksuimmatkaan kansiväen joukossa eivät oivalla näiden kahden eri sektorin eri tarkoitusta ja erilaista toimintalogiikkaa sekä mekanismeja. Filosofi Maija-Riitta Ollila sanoo Helsingin Sanomissa Suomen menestystekijöitä pohtiessaan 3.8., että ”poliittinen demokratia ja bisnes nähdään erillisiksi leireiksi, vaikka talouden tarvitsema luottamus syntyy juuri politiikan avulla”.

Mahdollisesti tuo sisältää viittauksen Björn Wahlroosin ajatuksiin, joka käsitteleekin niitä vääristyneellä tavalla, mutta eräs suurimpia sotkujen aiheuttajia on juuri se, että näiden sektorien erilaista olemusta ei ymmärretä. ”Oy Suomi Ab:stä” puhuminen on paitsi suurta typeryyttä myös suuri loukkaus isänmaata, sen ystävällisiä äidinkasvoja kohtaan.

Poliitikot aikaansaavat luottamusta, jos he toimivat luottamusta herättävällä tavalla. Näkisipä vain senkin päivän. Silloin eri sektorit voisivat todella tukea ja täydentää toisiaan.

Keskustan uudella puheenjohtajalla Juha Sipilällä saattaisi kokemuksensa perusteella olla mahdollisuus samaan valtakunnan politiikan tasolla, mutta se ponnistus vaatii energiaa, jonka riittävyyttä ei vielä voida arvioida.

Vähän huono enne on, että hän nimesi EU:n vaihtoehtoja pohtivan työryhmän jäseniksi Anneli Jäätteenmäen, joka potkaisi puolueen kannatuskelkan alamäkeen, ja hautasi työreformin Atlantin pohjaan, sekä liukua vauhdikkaasti jatkaneen Mari Kiviniemen. Tarvitaan henkilöitä, joilla on kykyä uudenlaiseen ajatteluun, sillä on lähdettävä liikkeelle aivan uudelta pohjalta. Vanhoilla eväillä alamäki jatkuu.

Maija-Riitta Ollilan sanat näyttävät sopivan hyvin siihen, mitä hänen kollegansa Ortéga y Gasset, mm. *Massojen kapinan* kirjoittaja, sanoi 1933 Madridin yliopistossa historian kriiseistä pitämissään luennoissa. Hän totesi erääksi kriisin merkiksi sen, että raja-aidat hämärtyvät, niin että ”mitään selväpiirteistä ei enää ole, vaan kaikessa on vähän kaikkea”.

Ortéga pitää yhtenä kriisin merkkinä myös vahvan miehen kaipuuta, ja tämä nouseekin horisonttiin ”kuin albatrossi myrskyn edellä”.

Monet näyttävät pitävän sellaisena Euroopan keskuspankin pääjohtajaa Mario Draghia. Entisenä Goldman Sachsin johtajana hän tuntee hyvin rahalla pelaamisen, ja kaikki Mariot Italiassa uskonevat olevansa Super-Marioita.

Wahlroosinkin noteeraama Hayek näkee yhtäläisyyksiä oman aikansa ja sotia edeltävän Saksan kanssa, kuten ”lisääntyvä yhdenmukaisuus oikeiston ja vasemmiston talouspoliittisissa mielipiteissä” ja ”vallan ja suuruuden ihailu sen oman itsensä vuoksi” (*Punamusta vallankaappaus*/ www.kauko-kustannus.fi). Tuleeko kellekään mieleen vaikkapa kuntauudistus?

Oikeiston ja vasemmiston talouspoliittinen liitto vahvistettiin Säätytalon hallitusneuvotteluja edeltävällä kokoomuksen ja SDP:n sopimuksella, jonka tarkoitus oli heittää perussuomalaiset ulos harmoniaa häiritsemästä.

J.K.

EK:n kieltäytyessä 7.9. nielemästä koulutuspakettia Ihalainen otti jälleen komennon käsiinsä ja alkoi runnoa työnantajia järjestykseen.

Kohtalona liittovaltio?

Suomen johtotähti

Kun niiltä, jotka haluavat pitää euro-korttitalon pystyssä hintaan mihin tahansa, alkavat keinot loppua, he eivät näe muuta tietä kuin liittovaltion, jonka esiasteena olisi mystinen pankkiunioni. Näin he toteuttaisivat sen ”petoksen Eurooppaa kohtaan”, josta Wilhelm Röpke varoitti jo yhteisön alkion muodostumisen aikoihin 1950-luvun alussa ja josta Frankfurter Allegemeine Zeitung muistutti 24.7.11.

Monilla liittovaltion ihannoijilla lienee mielessään USA ja sen menestystarina, mutta he unohtavat maanosien erilaisen historian. USA:ssa ei ollut sellaista itsenäisten valtioiden perinnettä kuin Euroopassa, vaan liittovaltio kasvoi vähitellen perustajaosavaltioiden ympärille. Ei sielläkään kuitenkaan ilman sisällissotaa selvitty.

Euroopan rikkaus on sen itsenäisten valtioiden kulttuurien monimuotoisuudessa, jota tulee varjella eikä tuhota. Jos ns. eteläisten valtioiden kansalaiset tulevat onnellisiksi manjana-kulttuurillaan, niin mitä me ns. pohjoisten valtioiden kansalaiset olemme määräilemaan, että heidän tulee hampaat irvessä hokea kilpailua jo lapsesta lähtien ja kärsiä samanlaisesta stressistä ja mielenterveysongelmista kuin me, jo lapsesta lähtien? Meillä monikin lapsi voi kysyä kuin 7-vuotias Anton: ”Kun nyt ollaan koulussa ja sitten mennään töihin, niin milloin sitten eletään?”

Yhtä vähän sopivaa on, että Mussolinin ja Berlusconin maan virkamiespääministeri tulee opettamaan meitä, miten demokratiaa ja parlamentarismia tulisi halventaa.

Meillä ei kiinnostanut kolmen ministerin tilaama selvitys *Kukoistuksen käsikirjoitus* edes tilaajaministereitä, mm. Jyrki Kataista itseään. Kuinka siis kiinnostaisi arvokas lapsuus tai arvokas vanhuus? (*Helmiä sioille*/www.openfinland.net 18.3.10 ja *Hyvästit muumimaalle)*.

Nyt Katainen on jälleen tilannut mm. Himaselta uuden selvityksen. On varmaan turhauttavaa tehdä uusia selvityksiä miehelle, jolta entisetkin ovat menneet ”yli hilseen”.

Liittovaltiosta haaveilevien olisi syytä ottaa huomioon tietyt lainalaisuudet, joita edelleenkään ei kukaan ole kuvannut Karia paremmin. Tosin muutama taloustutkija ilmaisi asian jo etukäteen varsin selkeästi, kuten saksalainen Wilhelm Henkel Taloussanomissa 24.12.98.

Tässä toimii yhtyvien astioiden laki, tai yhtyvien kukkaroiden laki, eli taloudet asettuvat suurin piirtein samalle tasolle, joka on likimain kilpikonnan tasoa. Painovoimalaki taas vaikuttaa sen, että eteläisen Euroopan väkirikkaat osavaltiot määräisivät asioiden hoidon, ja kaukainen Suomi jäisi lopullisesti periferiaan. Ylen viisas politiikan asiantuntija Ville Pernaa on tosin sanonut, että koko liittovaltiokeskustelu on kumpujen yöstä, sillä hän on tutkinut liittovaltion tunnusmerkkejä ja todennut, että EU on jo aikaa sitten ollut liittovaltio.

Tällaisia päästöjä kansituoleissa päivystäviltä dosenteilta ja teoriaherroilta tulee. Liittovaltion keskeinen tunnusmerkki on yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka, ja sinne on sentään vielä matkaa. Lausahdus kertoo lähinnä Ylen käyttämien asiantuntijoiden tasosta.

Emme päässeet röyhkeyttä pakoon

Kehityksen traagisuus paljastuu entistä selvemmin, kun omaa perintöämme katsotaan sen valossa, mitä Keijo Astala kertoo kirjassaan *Suomi-kansan puolustus* syistä, joiden vuoksi esi-isämme hakeutuivat tänne pohjan perille.

Astala kuvaa hyvin, kuinka suomensukuiset herulit hallitsivat laajalti eteläistä ja keskistä Eurooppaa, mutta saivat tarpeekseen naapureittensa röyhkeydestä ja vetäytyivät nykyisille rauhallisemmille asuinsijoillemme.

Kari sen jo tiesi

Astalan kirjan tieteellistä pohjaa ei ole varmuudella osoitettu, mutta eipä ole muidenkaan alkuhistoriastamme esitettyjen lukuisten versioiden. Olisi kuitenkin esi-isiemme halventamista olettaa, että nykyiset asuinsijamme olisivat vain sattuman sanelema juttu, kuten mm. Ruben Stiller on väittänyt.

Mutta emme suinkaan ole saaneet olla täällä rauhassa, vaan aiempien asuinsijojen röyhkeys on seurannut perässä. Se tuli hegeliläisyyden ja marxilaisuuden hahmossa. Saksan sosialidemokraattien vuoden 1891 vaalien Erfurtin ohjelmasta tuli suomennettuna marxilaisuuden katekismus, jota SDP on tarkoin noudattanut hegemoniaa luodessaan.

Olemme aina suunnistaneet saksalaisten nuottien mukaan, ja menneet kerta toisensa jälkeen harhaan. Niinpä nytkin luotamme Angela Merkelin viisaaseen johdatukseen. Mutta olemme unohtaneet Otto von Bismarckin varoituksen kansainvälisestä politiikasta: ”Kukaan ei tee mitään toisen sinisten silmien vuoksi.”

Raija Oranen kertoo kirjassaan, miten vaikeaa Mannerheimin oli saada senaattoreita Svinhufvudia ja Paasikiveä uskomaan kapinan jo painaessa päälle, että tarvitsemme oman armeijan. He uskoivat saksalaisten hoitavan homman. Samoin he uskoivat von der Golzin pelkkänä hyvän tahdon eleenä hoitavan sisällissodan loppuun. Ja Suomen itsenäistyessä he jo nimesivät saksalaisen kuninkaan.

Näiltä harharetkiltä meidät on pelastanut lähinnä onnellinen sattuma, kuten Mannerheimin vapautuminen Venäjän armeijan palveluksesta.

Marxilaisuuden osalta tilanne on vielä avoin. Paavo Väyrynen sanoi 1990-luvun alussa eduskunnan tulevaisuusvaliokunnassa, että tulevaisuutemme suurin uhka on, että olemme omaksuneet sosialidemokratian palmelais-sorsalaisessa muodossaan. Toinen Paavo, Lipponen, puolestaan sanoi, että EU on ”sosialidemokraattinen projekti”.

Sinisilmäinen Katainen ja punaposkinen Urpilainenkin ovat jo nähneet, miten Merkel käännähtää euroasioissa nopeasti ympäri Ranskan sosialistipresidentin Hollanden puoleen ja kääntää heille selkänsä, kun reaalipolitiikka sitä vaatii. Sen nimikkeen alla Saksa yritti saada koko Euroopan hegemoniansa alle sota-asein. Nyt se on hyvin lähellä tätä asemaa talouden asein. Ja monet Suomessa uskovat, että Saksa-vetoisessa liittovaltiossa tai muuten sen vasallina olisi hyvä ja turvallinen olo.

Nyt ”Hollanti” yrittää kääntää Merkeliä entistä enemmän niiden sosialististen ajatustensa suuntaan, joilla hän pyrkii askeltamaan aiemman edeltäjänsä Mitterandin jalanjäljissä. Vieläkin kaikuvat korvissa intomieliset Mitterand président -huudot ennen kevään 82 presidentinvaaleja, kun uskottiin hänen sosialististen ohjelmiensa voimaan. Tuloksena oli kuitenkin vain katkera pettymys ja taloudellisen romahduksen uhka, mikä pakotti Mitterandin kääntämään kelkkansa. Sama oli muuten Kekkosen aikanaan runnoman hätätilahallituksen kohtalo, minkä sitä haikailevat ovat unohtaneet.

Pettymyksen purkauksia tulee jo Hollandeakin kohtaan.

Taloussanomat 24.12.98

EMU Saksalaisprofessori ennustaa uuden valuutan synnyttävän työttömyyttä ja taantumaa

”Euro syntyy heikkona ja hajoaa”

Muuttaako Halosen vaihtuminen Niinistöön mitään?

Valta vaihtui. Näin ovat lehdet perinteisesti otsikoineet uutisen, jossa vanha ja uusi presidentti paistattelevat maireasti samassa kuvassa. Näin taisi tälläkin kertaa olla joissakin lehdissä, vaikka se oli uuden perustuslain myötä käynyt entistäkin harhaan johtavammaksi uutiseksi.

Valta kuuluu perustuslain mukaan kansalle, eikä sitä ole ainakin vielä vaihdettu. Jää sitten nähtäväksi, mitä tapahtuu, jos mennään monen kaipaamaan liittovaltioon.

Kyllä vaihdoksella on silti vaikutusta. Sen huomaa jo ihollaan, että ilmapiiri on toinen. 12 vuoden painajainen on ohi.

Vasemmistolaiset ajatukset eivät enää ole automaattisesti muita fiksumpia. Jokelan tai Kauhajoen kaltaisten murhenäytelmien jälkeen ei presidentin taholta tule enemmän tai vähemmän selviä vihjailuja äärioikeistosta eikä vakuutteluja aselain kiristyksen positiivisista vaikutuksista. Nainen ei ole aina automaattisesti miestä pätevämpi virkaan kuin virkaan, ei edes vasemmistolainen nainen. Homous ei ilman muuta ole arvokkaampi kuin heteroseksuaalisuus. Eikä tarvitse aprikoida, seuraako tv valtiovierailua vai oopperaa - Kerjäläisoopperaa.

Keskitetty tulopolitiikka ja kolmikanta eivät ole itsestään selvästi korkeimman viran haltijan erityisessä suojeluksessa, vaikka työväen presidentin viittaa aikoinaan harteilleen hakeneen Niinistön vaaleja edeltävät kannanotot mm. ay-liikkeen itsenäisestä kanneoikeudesta olivatkin pahaenteisiä. Mutta jos hän toimii aikoinaan ministerinä esittämiensä ajatustensa ja virkavalansa mukaisesti, häneltä on lupa odottaa ainakin läheisyysperiaatteen edistämistä työasioista sovittaessa.

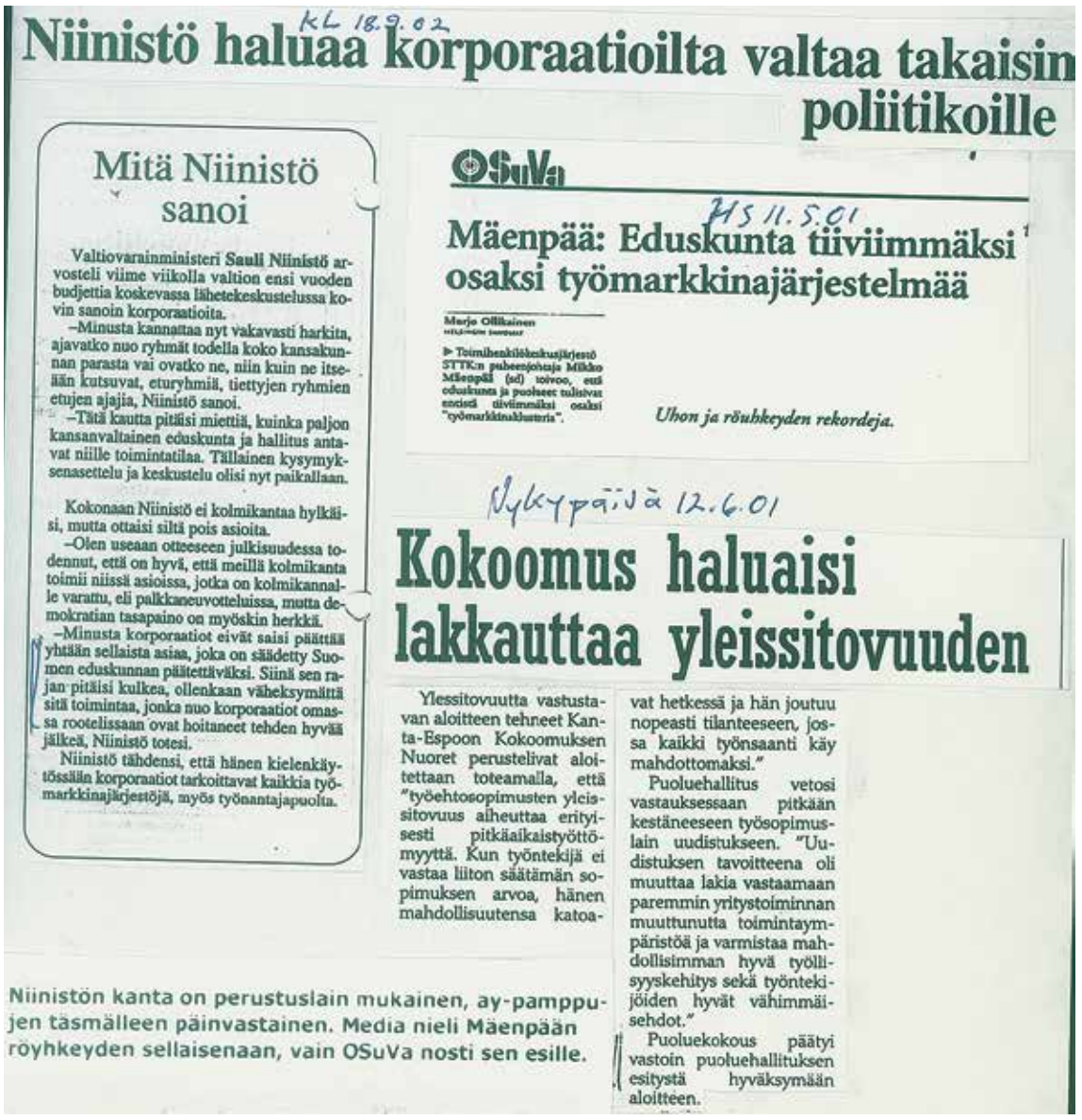

KL 18.9.02

Niinistö haluaa korporaatioilta valtaa takaisin poliitikoille

Mitä Niinistö sanoi

Valtiovarainministeri **Sauli Niinistö** arvosteli viime viikolla valtion ensi vuoden budjettia koskevassa lähetekeskustelussa kovin sanoin korporatioita.

–Minusta kannattaa nyt vakavasti harkita, ajavatko nuo ryhmät todella koko kansakunnan parasta vai ovatko ne, niin kuin ne itseään kutsuvat, eturyhmiä, tiettyjen ryhmien etujen ajajia, Niinistö sanoi.

–Tätä kautta pitäisi miettiä, kuinka paljon kansanvaltainen eduskunta ja hallitus antavat niille toimintatilaa. Tällainen kysymyksenasettelu ja keskustelu olisi nyt paikallaan.

Kokonaan Niinistö ei kolmikantaa hylkäisi, mutta ottaisi siltä pois asioita.

–Olen useaan otteeseen julkisuudessa todennut, että on hyvä, että meillä kolmikanta toimii niissä asioissa, jotka on kolmikannalle varattu, eli palkkaneuvotteluissa, mutta demokratian tasapaino on myöskin herkkä.

–Minusta korporaatiot eivät saisi päättää yhtään sellaista asiaa, joka on säädetty Suomen eduskunnan päätettäväksi. Siinä sen rajan pitäisi kulkea, ollenkaan väheksymättä sitä toimintaa, jonka nuo korporaatiot omassa rootelissaan ovat hoitaneet tehden hyvää jälkeä, Niinistö totesi.

Niinistö tähdensi, että hänen kielenkäytössään korporaatiot tarkoittavat kaikkia työmarkkinajärjestöjä, myös työnantajapuolta.

OSuVa

HS 11.5.01

Mäenpää: Eduskunta tiiviimmäksi osaksi työmarkkinajärjestelmää

Marjo Ollikainen

▶ Toimihenkilökeskusjärjestö STTK:n puheenjohtaja Mikko Mäenpää (sd) toivoo, että eduskunta ja puolueet tulisivat entistä tiiviimmäksi osaksi "työmarkkinakulttuuria".

Uhon ja röuhkeyden rekordeja.

Nykypäivä 12.6.01

Kokoomus haluaisi lakkauttaa yleissitovuuden

Yleissitovuutta vastustavan aloitteen tehneet Kanta-Espoon Kokoomuksen Nuoret perustelivat aloitettaan toteamalla, että "työehtosopimusten yleissitovuus aiheuttaa erityisesti pitkäaikaistyöttömyyttä. Kun työntekijä ei vastaa liiton säätämän sopimuksen arvoa, hänen mahdollisuutensa katoavat hetkessä ja hän joutuu nopeasti tilanteeseen, jossa kaikki työnsaanti käy mahdottomaksi."

Puoluehallitus vetosi vastauksessaan pitkään kestäneeseen työsopimuslain uudistukseen. "Uudistuksen tavoitteena oli muuttaa lakia vastaamaan paremmin yritystoiminnan muuttunutta toimintaympäristöä ja varmistaa mahdollisimman hyvä työllisyyskehitys sekä työntekijöiden hyvät vähimmäisehdot."

Puoluekokous päätyi vastoin puoluehallituksen esitystä hyväksymään aloitteen.

Niinistön kanta on perustuslain mukainen, ay-pamppujen täsmälleen päinvastainen. Media nieli Mäenpään röyhkeyden sellaisenaan, vain OSuVa nosti sen esille.

Kokoomus on johtajavaltaisin eli epädemokraattisin puolueemme. Jos puoluejohto ei onnistu torppaamaan puoluekokousesityksiä ennakkoon, kuten viimeksi Rovaniemellä, se voi tyynesti jättää päätöksen huomiotta.

Ihmettelihän hän aikoinaan myös työsuhteen ehtojen ”auringontarkkaa” säätelyä (Työmaakulumisia uudelle presidentille/www.openfinland.net 27.3.12).

Julistihan Niinistö valtiovarainministerinä jopa jakopolitiikan ajan päättyneeksi. Tulopolitiikka on sitä itseään, pahinta lajia.

Samoin voidaan odottaa yrittäjyyden merkityksen ymmärtämistä sen sijaan, että näkisi sitä Halosen tavoin yhteisten varojen syöjänä. (Halonen rehellisenä/www.openfinland.net 14.4.12.

Halonen jopa herätteli toiveita, mutta ne olivat tuomitut jäämään haaveiksi. Ei edes näkynyt merkkejä juristien tuntemasta ns. tehokkaasta katumisesta.

Niinistöllä oli aikaa osallistua veteraanikuorojen itsenäisyytemme 95-vuotisjuhlakonserttiin Haminassa elokuussa, Halonen tuskin olisi ehtinyt paikalle.

Kesken jääneen perustuslakiuudistuksen jälkeenkin presidentti johtaa edelleen ulko-

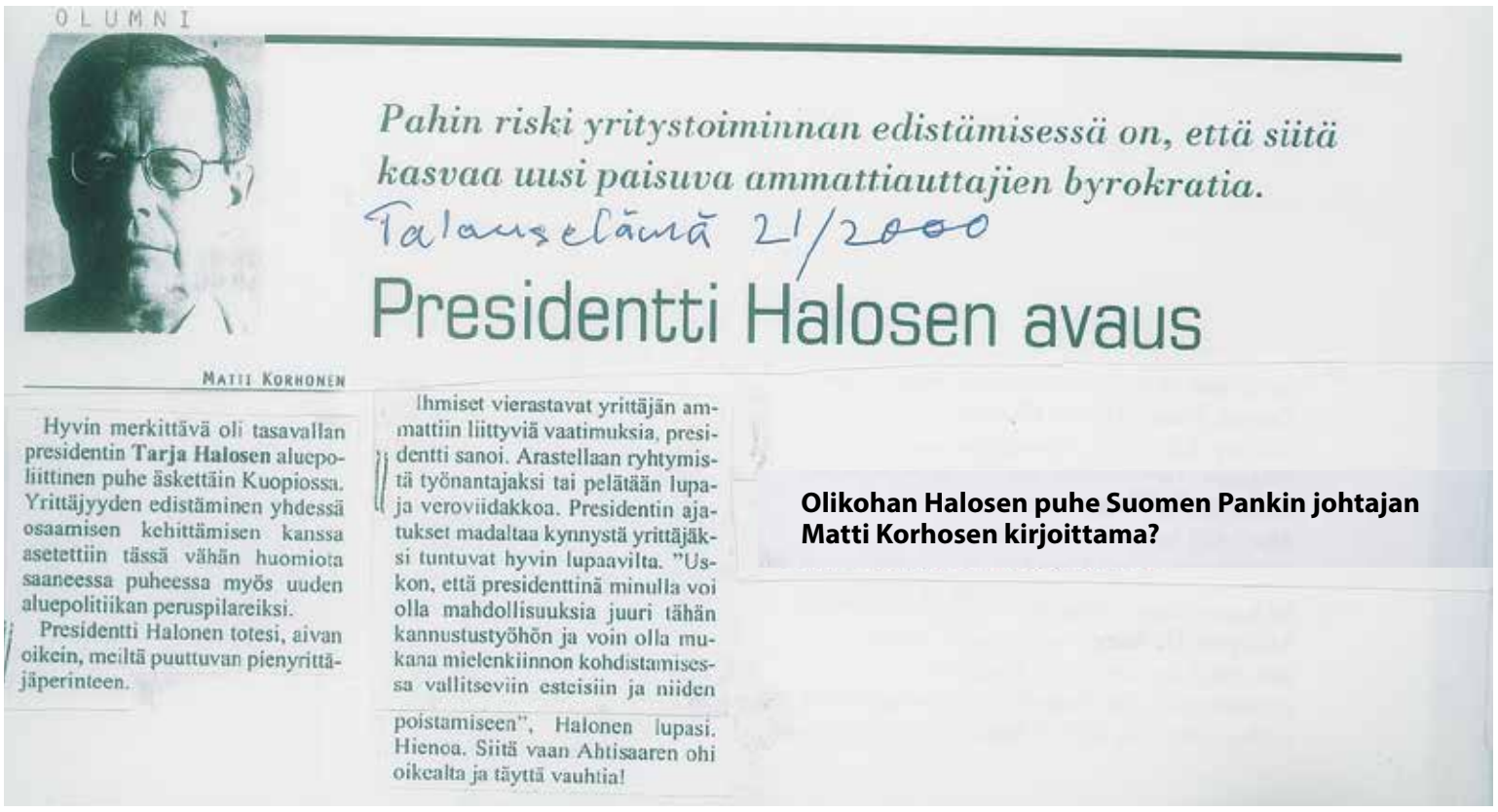

OLUMNI

Pahin riski yritystoiminnan edistämisessä on, että siitä kasvaa uusi paisuva ammattiauttajien byrokratia.

Talouselämä 21/2000

Presidentti Halosen avaus

MATTI KORHONEN

Hyvin merkittävä oli tasavallan presidentin **Tarja Halosen** aluepoliittinen puhe äskettäin Kuopiossa. Yrittäjyyden edistäminen yhdessä osaamisen kehittämisen kanssa asetettiin tässä vähän huomiota saaneessa puheessa myös uuden aluepolitiikan peruspilareiksi.

Presidentti Halonen totesi, aivan oikein, meiltä puuttuvan pienyrittäjäperinteen.

Ihmiset vierastavat yrittäjän ammattiin liittyviä vaatimuksia, presidentti sanoi. Arastellaan ryhtymistä työnantajaksi tai pelätään lupa- ja veroviidakkoa. Presidentin ajatukset madaltaa kynnystä yrittäjäksi tuntuvat hyvin lupaavilta. "Uskon, että presidenttinä minulla voi olla mahdollisuuksia juuri tähän kannustustyöhön ja voin olla mukana mielenkiinnon kohdistamisessa vallitseviin esteisiin ja niiden poistamiseen", Halonen lupasi. Hienoa. Siitä vaan Ahtisaaren ohi oikealta ja täyttä vauhtia!

Olikohan Halosen puhe Suomen Pankin johtajan Matti Korhosen kirjoittama?

politiikkaa yhteistoiminnassa valtioneuvoston kanssa, joten sillä sektorilla muutoksen tulisi olla konkreettisempi, mutta se on hiukan hämmentävä. Edelleenkin näyttää pitävän paikkansa Paasikiven havainto, että maantiede ei ole muuttunut, mutta suhteet itänaapuriin ovat EU-aikana jääneet jäsentymättömiksi.

Erityissuhde?

”Se on siinä ja siinä”, vastasi Halonen ensimmäisen vaalikampanjansa aikaisessa tv-tentissä kysymykseen, onko Suomella EU-aikana erityissuhdetta Venäjään.

Media nieli senkin vähin äänin, oikeastaan äänettömästi, vain OSuVa nosti asian esille. Heti sen jälkeen Halonen selitti Paasikivi-seuran kokouksessa, että toki historiankin vuoksi erityissuhde on olemassa, ja häntä säesti Lipponen jopa kesken Saksan matkansa.

lumnin 17.9.01: ”Suomen ja Venäjän suhteissa aloite siirtynyt Venäjälle” (Läyssäkkeitä 2. painos/www.kaukokustannus.fi).

Kysymys oli Putinin aloitteesta nopean junayhteyden saamiseksi Helsingin ja Pietarin välille, mikä sitten toteutuikin. Kyseessä oli ”ensimmäinen kerta, kun Suomella ei ollut valtiovierailun yhteydessä yhtään positiivista omaa aloitetta, mutta Venäjällä oli”.

Sittemmin Halosella olisi ollut tilaisuus antaa näyttöjä mm. puutulliasiassa, mutta mitään ei tapahtunut.

Niinistö joutui Venäjän käsittelyyn hieman ”housut kintuissa”, kun kenraali Makarov tuli ja piti sotilaallisen suorasanaisen puheen, joten tilanne koko Suomessa oli sekasortoinen. Mm. ulkoasiainvaliokunnan puheenjohtaja Pertti Salolainen kuten ulkoministeri Erkki Tuomiojakin selittivät, ettei tässä ollut mitään uutta, tämä on meillä aina tiedetty. Tuomiojan tavoin se kuitenkin leimattiin Makarovin yksityisajatteluksi. ”Kyllä maailmaan puhetta mahtuu”, sanoi pääministeri reippaaseen poikamaiseen tapaansa.

Koskaan aiemmin Suomi ei liene samaan tapaan esiintynyt oppimestarina suhteessa Venäjään.

Suhde todella oli, mutta se oli Halosen ja Putinin välinen suhde, josta ei ”poikinut” mitään tulosta, kuten mm. Venäjän tuntija Arto Luukkanen on todennut. Halonen ja Putin ajelivat mm. EU:n ja Venäjän huippukokouksen aikana yhdessä mustan auton takapenkillä ristiin rastiin Helsingin ympäristössä, ja hauskaa oli, mutta se oli siinä.

Ei puhettakaan, että Putin olisi itkettänyt Halosta, kuten kirjailija Antti Tuuri vaalien edellä varoitti.

Heti Putinin ensimmäisellä Halosen aikaisella Suomen vierailulla tapahtui historiallinen käänne, kuten otsikoin verkkolehti Vapaasanan kolumnissa:

17.09.01
www.vapaasana.net

Putinin vierailu

Suomen ja Venäjän suhteissa aloite siirtynyt Venäjälle
Samanaikaisille Suomi-Ruotsi -maaottelulle ja Venäjän presidentin Vladimir Putinin Suomen vierailulle näytti olevan yhteistä se, että molemmista on vanha hohto ja terä pois. Kummassakaan ei oikein ole enää veren maku suussa.

Göteborgissa satoi, mutta Suomessa media lähinnä ihasteli vierailun aurinkoista ja molempien presidenttien hymyn kirkastamaa tunnelmaa. Ei ollut tietoakaan siitä Halosen itkettämisestä, jolla Antti Tuuri vaalien alla pelotteli Iltalehden kolumnissaan.

Yrmy ilme istuu luonnostaan yhtä tiukasti niin KGB:n entisen agentin kuin SAK:n entisen lakimiehenkin naamassa, ja kun molemmat näyttävät ainakin julkisuudessa päässeen siitä erinomaisesti eroon, se on tietenkin merkittävä asia. Se tuskin kuitenkaan oikeuttaa sivuuttamaan sitä historiallista käännettä valtioiden välisissä pohjavirroissa, jonka vierailu paljasti.

Asiapuolesta pääosassa tuntui olevan Baltian maiden Nato-jäsenyys, joten sitä helpommin sieltä erottui ainoa Suomea koskeva uusi aloite, Putinin ehdotus nopean junayhteyden aikaansaamisesta Pietarin ja Helsingin välille.

Ja siinähän se uutinen olikin. Lienee ensimmäinen kerta, kun Suomella ei ollut valtiovierailun yhteydessä yhtään positiivista omaa aloitetta, mutta Venäjällä oli.

...

Ahti Karjalainen kertoi aikoinaan lehtihaastattelussa havainneensa, että demarit tuntuvat olevan jotenkin varuillaan Suomen ja Neuvostoliiton välisissä kauppaneuvotteluissa. ”En tiedä, mitä he varovat”, hän totesi.

EU:tako nyt varotaan? Tarja Halonen vastasi vaalikampanjan aikana Suomen ja Venäjän välistä erityissuhdetta koskevaan kysymykseen:”Se on siinä ja siinä”. Valituksi tultuaan hän jo vakuutti Paasikivi-Seuran puheessaan 31.8.2000, että mm. historian ja naapuruuden vuoksi erityissuhde on. Se oli hyvä havainto, mutta johtopäätöksiä siitä odotetaan. Tässä olisi erinomainen paikka sille henkiselle johtajuudelle, josta Halonenkin vaalikampanjassaan puhui.

Putinin esitys osoittaa samalla sen, että Venäjä on päässyt paremmin eroon sosialismista ja pitemmälle markkinataloudessa kuin Suomi. Se on varsin ymmärrettävää, sillä meillä valtaa pitää bolshevikeista eronnut menshevikkihaara, kuten mm. Tanner muistelmissaan toteaa.

Puheisiin tuli hieman sordiinoa, kun Putin kohta tämän jälkeen simputti presidenttiämme muutenkin kuin jääkiekolla ja kertoi täysin yhtyvänsä Makarovin puheisiin. Putin näytti säästäneen itkettämisyritykset Niinistölle.

Jos tapahtui Halosen kauden alussa historiallinen käänne suhteessa itäiseen naapuriin, niin sellainen tapahtui myös Niinistön kauden alussa. Koskaan aiemmin Suomi ei liene samaan tapaan esiintynyt oppimestarina suhteessa Venäjään.

Makarov sai moitteita siitä, ettei olut tutustunut puolustuspoliittiseen selontekoomme tai presidentin puheisiin. Jää ihmettelemään, eikö Suomella ole lähetystöä Venäjällä, ja eikö siellä ole melkoinen määrä diplomaatteja. Mitä he mahtavat puuhastella, kun ei

heillä ilmeisesti ole ollut aikaa kertoa Makaroville ja kumppaneille, jopa Putinille, mikä on Suomen linja presidentin vaihtuessa, jos kerran tiedettiin, että heillä oli virheellinen käsitys asiasta?

Erityisesti Suomessa ihmeteltiin, miksi Makarov puhui niin voimakkaasti neljän vuoden takaisesta Georgian sodasta. Tämä tietämättömyys johtuu siitä, että Suomen media pimittää asioita lukijoiltaan, tai ehkä se seuraa niitä vain kovin heikosti. Russia today-kanavaa seuraavat tietävät, mistä oli kysymys.

Goergian ja sen naapureiden välillä oli 1990-luvun alusta lähtien vallinnut ns. jäädytetty konflikti, jota YK:n rauhanturvajoukot valvoivat. ETYJ:llä oli ”Georgia-missio”, josta Suomi vastasi puheenjohtajuutensa aikana 08. Sen johtajana oli presidentti Halosen nimittämä suomalaisdiplomaatti Terhi Hakala.

USA:n kouluttama ja aseistama Georgian armeija teki taitavasti Pekingin olympialaisten aikaan, joissa mm. Putin vieraili, ajoitetun yllätyshyökkäyksen Etelä-Ossetiaan. Hakala oli saanut siitä ennakkotiedon presidentti Saakasviltä, mutta ei välittänyt sitä venäläisille.

Mainitulla kanavalla kuultiin monena päivänä kenraalien katkeria puheita Hakalan menettelystä, jonka vuoksi venäläiset tulivat yllätetyiksi ja menettivät kuolleina 20 rauhaturvaajaa, minkä lisäksi haavoittuneita oli useita kymmeniä. Lisäksi ihmeteltiin sitä, että tv:ssä nähtiin kaduilla sotilaspukuisia suomalaisupseereita amerikkalaissotilaiden joukossa.

Uskottiin, että silloinen ulkoministeri Aleksander Stubb oli myös saanut ennakkotiedon amerikkalaisilta, mutta siitä ei toistaiseksi ole näyttöä. Joka tapauksessa Stubbilta karkasi mopo totaalisesti, ja hän julisti uuden aikakauden alkaneeksi tästä seikkailusta, jota rinnastettiin myös Suomen talvisotaan. Venäjän ulkoministeri Lavrov julisti kohta tämän jälkeen EU:n ja Venäjän huippukokouksessa Helsingissä Georgia-mission päättyneeksi.

EU-forian huumassakin kannattaisi ehkä muistaa Moskovan lähettiläänäkin toimineen Bismarckin sanat: ”Venäjä ei heikoimmillaankaan ole niin heikko, kuin muut uskovat, eikä vahvimmillaankaan niin vahva, kuin se itse uskoo.”

Niinistölläkin on kolme ulkopoliittista haastetta: Venäjä, Venäjä ja Venäjä. Halonen ei niistä selvinnyt.

Vähintäänkin kohtuullista olisi odottaa, että Karjala pääsee pois siitä keskustelukiellosta, jossa se on kolmen demaripresidentin aikana ollut.

Halonen puolestaan elää nyt vaikeaa murrosta, ”totuttelua elämään ilman kissaa”, kuten hän kesällä tiedotti, kun toinenkin kissa ”lähti Miskan luo”, Rontti. Niinistön perheellä on koira, Lennu.

Halonen hakee kriisiapua liittymällä jälleen SDP:n jäseneksi.

J.K.

Bismarckin kädenjälki näkyy jopa Suomen sosiaali- ja työmarkkinapolitiikassakin. Hän otti käyttöön vanhuuseläkkeet kukistaakseen demarit, ja asetti ilman työryhmiä eläkeiän 65 vuoteen, koska siihen aikaan ihmiset yleensä jo tuosa iässä poistuivat joukosta.

Miksi talouden romahdus tulee aina yllätyksenä?

Ennen lamaa 1980-luvulla OECD hehkutti Suomen hyviä talousnäkymiä, joista suomalaiset itsenkin vakuuttuivat. Hallitus lauloi pääministeri Sorsan johdolla budjettiriihen päätteeksi kuorossa: ”Ennusteet näyttävät onnea maan, tullos nyt kanssani haaveilemaan.”

Sama on tilanne jälleen. Luottoluokittajat tarjoavat pitkän jonon A-kirjaimia, ja poliitikomme lilluvat itsekehussa, miten hyvin me olemme hoitaneet asiamme.

Kauko Parkkinen, SYKL:

”Suomi kulkee katastrofiin” KL 7.6.85

Suomen lainsäätäjä on SYKL:n työmarkkina-asiamiehen Kauko Parkkisen mukaan harkitun päättäväisesti leimaamassa rikolliseksi sitä omavastuista riskinottokykyä, jonka varassa suomalaisen yhteiskunnan hyvinvointi on luotu. Tästä on hänen mielestään selviä näyttöjä viime ajoilta:

— Hallituksen lakiesityksen mukaan esimerkiksi konttoripalveluja välittävä yrittäjä voi joutua vuodeksi vankeuteen, mikäli hänen lupansa eivät ole kunnossa.

— Tasa-arvolakiesityksen mukaan lainvastaisesta työpaikkailmoituksesta voi saada sakkoa.

— Jo olemassa olevan lain mukaan Hollolan kihlakunnanoikeus on tuominnut liikaa karjaa pitäneen maanviljelijän 4 500 markan sakkoon ja maksamaan 128 000 markkaa korvausta rikoksella hankitusta hyödystä, luetteli Parkkinen torstaina Halikossa.

— Näin suuri ja lyhytnäköinen tylyys suomalaisen hyvinvoinnin luojia kohtaan selittyy vain sillä, että poliittisten virkanimitysten vakiinnuttua lainsäädännön valmistelu tapahtuu kuukausipalkkaa nauttivan vasemmistolaisen virkamiehen riskittömän arvomaailman pohjalta, sanoi Parkkinen.

— Hänelle omavastuisen yrittämisen arvomaailma on täysin vieras ja käsittämätön. Kun ideologiakin on yrittämiselle kielteinen, on lopputulos ymmärrettävissä. Eikä asiaa helpota se, että porvaripuolueissakin kuukausipalkkaisen virkamiehen arvomaailma vasemmistosävyisine ay-ideologioineen on paljon läheisempi kuin yrittämisen arvomaailma.

Yritystoimintaa johdonmukaisesti rasittavan ja nujertavan politiikan tulokset näkyvätkin Parkkisen mukaan jo selvästi ensimmäisen vuosineljänneksen tuotanto-, vienti- ja työllisyysluvuistakin.

Yritystoimintaa johdonmukaisesti rasittavan ja nujertavan politiikan tulokset näkyvätkin jo selvästi ensimmäisen vuosineljänneksen tuotanto-, vienti- ja työllisyysluvuistakin. Suomi kulkee vakaasti kohti taloudellista katastrofia sinnikkäästi hokien, kuinka hyvin meillä menee. Neuvostoliiton kaupan alkupainotteinen viisivuotisrunkosopimus ilmeisesti kuitenkin vielä pelastaa meidät, vaikka kilpailukykyä on pelottavasti menetetty Neuvostoliiton markkinoillakin. Näin totuuden hetki siirtyy vuosikymmenen loppuun, jolloin runkosopimus jo on loppuvaiheessaan ja länsikauppa samanaikaisesti ilmeisesti varsin vaisun nousun jälkeen jälleen laskussa.

Tämän kappaleen Kauppalehti jätti pois.

Selitys on mainittu jo aiemmin: ekonomistit ja muut asiantuntijoiksi nimetyt operoivat vain tilastojen ja käyrien avulla, ja ne kertovat aina menneisyydestä. Reaaliaikainen kontakti ”konehuoneeseen” heiltä puuttuu totaalisesti, joten he eivät tunnista niitä heikkoja signaaleja, joista voidaan jo hyvissä ajoin päätellä, että ollaan menossa syövereihin. Ja jos tunnistavat, selittävät ne satunnaisista syistä johtuviksi.

He eivät myöskään pysty arvioimaan, miten eduskunnan ja työmarkkinapolitiikan yrittämisen esteiksi heittämät ”uudistukset” tosiasiassa vaikuttavat.

Näytöstä käynee Halikon yrittäjien kesätilaisuudessa 7.6.1985 antamani tiedote, jolloin oli selvästi nähtävissä hyvinkin tarkkaan, mitä ja milloin oli tulossa. Esimerkit olivat vain muutamia kyseiseltä ajankohdalta, vastaavia tuli ”jatkuvalla syötöllä”, ja työoikeuteen tuli kriminalisointeja niin tiuhaan, että työlainsäädäntö alkoi näyttää rikoslailta ja työantajaksi ryhtyminen rikokselta.

Mediassa tiedote ei mennyt läpi muualla kuin Kauppalehdessä, joka sentään jätti viimeisen kappaleen pois. Se oli toimituksen mielestä epäuskottava.

Keskeinen syy onkin siinä, että toimittajat pyörivät kansiväen ja muun heille tutun porukan ympärillä. Konehuoneen asiat ovat heille samanlainen musta aukko kuin poliitikoillekin, ja heidän erityisessä suojeluksessaan ovat ay-pomot, joiden joukkoihin he itsekin kuuluvat.

Tuolloin 1980-luvulla metalliteollisuus oli vieläkin hallitsevammassa asemassa kuin nykyisin, ja sen tuotantoketju alkaa valimosta. Oli mm. useita tapauksia, joissa valimoiden tilauskanta hävisi tyystin aikoja ennen, kuin tilastoissa näkyi pienintäkään värähdystä. Tämä toistui useita kertoja.

Ehkä karmein esimerkki sanotusta on ns. työsuhdeturvalaki, joka tuli voimaan vuosi ennen tiedotetta. Koko poliittinen ja työmarkkinapoliittinen sekä mediavalta kävi silloisen Suomen Yrittäjien Keskusliiton SYKL:n kimppuun, joka nousi kapinaan lakia vastaan kertoen siitä sikiävän suur-

työttömyyden. Niillä ei ollut vähäisintäkään kykyä käsitellä asiaa analyyttisesti.

Tiedotteen toteutumisen varmisti sitten Koiviston 1987 kokoon runnoma sinipunahallitus, jonka ohjelmassa on hyvin pitkälti yhtäläisyyksiä nykyisen sinipunavetoisen hallituksen kanssa.

1990 suuri lama? -kirjan tekijä intialais-amerikkalainen taloustutkija Ravi Batra pani jostakin kumman syystä kirjansa nimen perään kysymysmerkin, vaikka asia oli selvä. Hän kertoi myös syyn, miksi lamat toistuvat kolmen vuosikymmenen välein: Sen ajan kuluessa aina unohdetaan virheet, jotka lamaan johtivat.

Nyt monet näyttävät unohtaneen inflaation riskit, ja muutkin kuin Mario Draghi suhtautuvat siihen hämmästyttävän kevyesti. Tosin Röpke sanoi, että vain yksi tuhannesta ymmärtää ne monet hienosyiset säikeet, joilla inflaatio tuhoaa taloutta. Nyt arvio näyttää olevan liian optimistinen. Ehkä yksi miljoonasta olisi lähempänä oikeaa.

Näihin harvoihin ymmärtäjiin näyttää kuuluvan kauppatieteen tohtori Heikki Urmas, joka sanoo elokuun lopulla julkistetussa kirjassaan *Voi maatamme:* ”Se (inflaatio) ei olisikaan ratkaisu, sillä inflaatio johtaa tuhon tielle.”

Urmas ihmettelee myös sitä, että kun valtioiden johtajat tiesivät taudin syyn olevan ylivelkaantuminen, ”miksi ei ole tehty mitään taudin syyn poistamiseksi”.

Vaikka aikataulu näyttääkin pitävän paikkansa aika hyvin, ei Batran teesi toimi, kun poliitikot ja muut virheiden tekijät eivät edes pysty tunnistamaan ja tunnustamaan tekemiään virheitä, kuten ei ”työsuhdeturvalain” osaltakaan.

Nyt enteet ovat vielä huonommat kuin tuolloin tiedotteen aikaan. Työttömyys ja valtion velka ovat aivan eri mittaluokassa, eikä merkittävää uutta yritystoimintaa ole näköpiirissä. Devalvaatio ei enää ole keinovalikoimissa, mutta työllistämisen esteitä on urakoitu ahkerasti lisää.

Suorastaan kornia on, että työministeriksi on istutettu tässä työssä, viimeksi ”raamisopimuksen” kummisetänä, ahkerimmin urakoinut Lauri Ihalainen. Hänen nuorten ”yhteiskuntatakuunsa” vaikuttaakin lähinnä hämäykseltä ja jälkien peittelyltä, kun samaan aikaan opiskelupaikkoja vähennetään budjetissa tuhatmäärin, eikä valtiolla ole muutenkaan välineitä toteuttaa ”takuutaan”.

Suomen Pienyrittäjien tiedote 9.8.12 muistuttaa hämmästyttävässä määrin 27 vuotta aiempaa edeltäjäänsä. Yhtään ei sen sijaan hämmästytä, että mediassa siitä ei noteerattu riviäkään.

Suomen Yrittäjät ei enää kerro tällaisista ikävistä asioista. Se on asettunut tukevasti kansituoliin. Kun toimitusjohtajan vaihdos meni myttyyn, tehtiin diili, jonka mukaan sekä Järventauksesta että Lehdestä piti tulla ministeri ja Järventauksesta kokoomuksen jäsen. Mutta vain Järventauksesta tuli oikeusministeri, sen sijaan Lehdestä ei tullut elinkeinoministeriä.

Siihen loppui yrittäjäjärjestön vähäinenkin aktiivisuus, ja alkoivat Lehden katkeruuden purkaukset puolueensa puheenjohtajaa Kataista kohtaan.

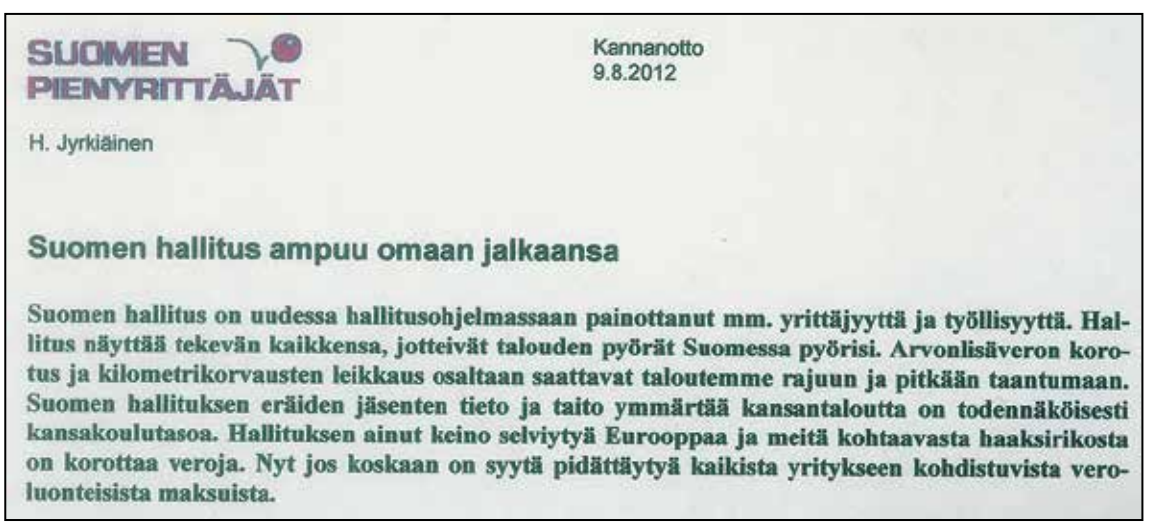

SUOMEN PIENYRITTÄJÄT

Kannanotto
9.8.2012

H. Jyrkiäinen

Suomen hallitus ampuu omaan jalkaansa

Suomen hallitus on uudessa hallitusohjelmassaan painottanut mm. yrittäjyyttä ja työllisyyttä. Hallitus näyttää tekevän kaikkensa, jotteivät talouden pyörät Suomessa pyörisi. Arvonlisäveron korotus ja kilometrikorvausten leikkaus osaltaan saattavat taloutemme rajuun ja pitkään taantumaan. Suomen hallituksen eräiden jäsenten tieto ja taito ymmärtää kansantaloutta on todennäköisesti kansakoulutasoa. Hallituksen ainut keino selviytyä Eurooppaa ja meitä kohtaavasta haaksirikosta on korottaa veroja. Nyt jos koskaan on syytä pidättäytyä kaikista yritykseen kohdistuvista veroluonteisista maksuista.

”Brysselin Bobrikov”

Lähettäjä: Kauko Parkkinen [mailto:kauko.parkkinen@kauko-kustannus.fi]
Lähetetty: 2. maaliskuuta 2012 11:47
Aihe: Mikä on tarkkaan ottaen Bobrikovin ja Rehnin ero – kuka ei tunne historiaa?/Ylen Ajantasa 27.2.12
Vastaanottaja: ’aamu-tv@yle.fi’
www.openfinland.net

Bobrikov yritti yhdenmukaistaa Suomen Venäjän hallinnon kanssa. Suomi oli osa Venäjää, sillä oli vain autonomia. Rehn (Bryssel) yrittää yhtenäistää Kreikan, itsenäisen valtion, EU:n kanssa ja tehdä lopun Keikan ja muidenkin EU:n jäsenvaltioiden itsenäisyydestä, vaikka vain Merkel onkin toistaiseksi sanonut sen ääneen.

Pahuuttaanko Bobrikov toimi kuten toimi? Rehn on sanonut olevansa isänmaallinen mies. Eikö Bobrikov siis ollut?

Bobrikov toimi siten, minkä näki olevan Venäjän kokonaisuuden kannalta hyvä, ja Nikolai II:n hyväksymänä. ”Venäjä on yksi ja jakamaton”, hän sanoi tuliaispuheessaan senaatille ja korkeille virkamiehille. Rehn ja kumppanit näyttävät siteeranneen häntä jokseenkin sanatarkasti.

Bobrikov oli jopa kiihkoisänmaallinen, kuten monet näyttävät olevan kiihko-EU-mielisiä. Mutta hänen isänmaansa oli Venäjä, ja hän oli vannonut uskollisuutta keisarille.

Rehn on antanut uskollisuuden vakuutuksen EU:lle, ja yhteys Suomen intresseihin on häneltä nimenomaan kielletty.

Turha puhua siitä, mitä Rehnistä tykätään Suomessa, vaan mitä hänestä ajatellaan Kreikassa. Kreikan poliisi on kertonut pidättävänsä EU:n valvontakomission, jos tulee Kreikkaan.

Rehnillä ei tosin ole muodollisia diktaattorin valtuuksia, mutta ei Bobrikov vaihtanut yhtä härskisti Suomen silloista hallitusta eli senaatin talousosastoa kuin Rehn Kreikan hallituksen.

Bobrikov puhui Suomesta vähätellen rajamaana, EU-eliitti puhuu Kreikasta halveksivasti EU:n eteläisenä laitavaltiona ja loiseläjien maana.

Suomalaiset suhtautuvat Bobrikoviin ryssävihan pohjalta, ja reaktio tulee suoraan selkäytimestä ilman aivojen myötävaikutust. Kreikassa taas tuntuu vallitsevan melko vahva EU-viha.

Rehn vaati Soinilta anteeksipyyntöä Brysselin Bobrikov-nimityksestä. Tosiasiassa Rehnin olisi pyydettävä anteeksi kreikkalaisilta.

Kaksi kirjaa, joiden pelätään muuttavan Suomea! Siksi niistä vaietaan.

Molemmat sisältävät yhtäpitävän kuvauksen, miten SDP yritti kytkeä Suomen Neuvostoliittoon, vaikka niissä on eri lähteet.

Ellei ole kirjakaupassa, saat suoraan: tilaukset@kustannustaito.fi

"Muumimaata" myös www. kauko-kustannus.fi

OSuVan kannuksia ja ohdakkeita jälleen jaossa

OSuVan kannukset

1. Kauppat.tri Heikki Urmakselle kirjastaan, erityisesti alla mainituista havainnoistaan

2. Prof. Pertti Haaparannalle hallituksen talouspolitiikan osuvista arvioista

OSuVan ohdakkeet

1. Peruspalveluministeri Maria Guzenina-Richardsonille hulvattomasta numero-leikistä vakavassa asiassa

2. Julkisen sanan neuvostolle persu-kannanotosta

Jyviä Urmaksen kirjasta

Heikki Urmas kertoo kirjassaan Voi maatamme! talousnobelisti Hayekista merkittävän tiedon, joka oli itseltäni jäänyt havaitsematta: Hayekin mukaan "parhaiten pärjäävät ne kansantaloudet, jotka pystyvät käyttämään omia edellytyksiään eli traditioita".

Se on itse asiassa identiteettitalouden ydinajatus, perinteen yhdistämistä moderniin, vaikka Hayek ei ehkä termiä tuntenutkaan. Se on tämän Suomessa lanseeranneen Lapin yliopiston professorin Antti Haahden mukaan reuna-alueiden ainut selviytymiskeino.

Verraton on Urmaksen ihmettely sen johdosta. mitä oli kuullut neuvotteluvaltuuskunnan jäsenen Sixten Korkmanin kertovan tv:ssä: "Hänen mukaansa kukaan ei tullut edes ajatelleeksi, että jonain päivänä euro olisi hajoamisen partaalla. Ei siis ollut minkäänlaista varakenttää: liikenneilmailussa on aina lennolle lähdettäessä oltava koneelle nimettynä mahdollinen varakenttä sen varalle. että jokin estää laskeutumisen alkuperäiselle kentälle."

Suomessa jopa poltettiin omat setelit, toisin kuin eräissä muissa maissa.

www.openfinland.net 12.4.12
Halonen rehellisenä: yrittäjät syövät "yhteistä kassaa"

Suomalaisen kansanperinteen mukaan pääsiäisen aikaan on liikkeellä salaperäisiä voimia ja tapahtuu merkillisiä asioita. Tämä näyttää pätevän jälleen kerran myös suomalaiseen politiikkaan. Mari Kiviniemi havaitsi vihdoin itsekin, ettei hänen naamastaan – eikä kokovartalostaan – saa enempää irti.

Samoin paljastui vihdoinkin Tarja Halosen todellinen ajattelutapa ja tietotaso sekä suhtautuminen yrittäjyyteen, kun Ilta-Sanomat ja Mtv3:n uutiset kertoivat hänen keskustelustaan Suomen Yrittäjien toimitusjohtajan Jussi Järventauksen ja puheenjohtajan Mikko Simolinnan kanssa elokuvassa Rouva presidentti. Hän paljasti, ettei hän usko yrittäjien ja Suomen yhteisen hyvän "ketjuun".

Tämä hämmästytti monia, jotka eivät tunne Halosen ja hänen puolueensa SDP:n historiaa ja aatemaailmaa. Tosiasiassa hämmästyttävää on vain Halosen rehellisyys. Hänen ajatuksensa käy täysin yksiin sen kanssa, mitä kerroin hieman aiemmin työmaakirjeessä uudelle presidentille (www.openfinland.net 26.3.12).

Hänen ajatusmaailmassaan on musta aukko sen "konehuoneen" kohdalla, jonka keskeinen pyörittäjä on yrittäjyys, eikä hänellä ole mitään käsitystä siitä, mistä on peräisin se rahavirta, josta hänenkin usein hokemansa hyvinvointiyhteiskunta saa käyttövaransa. Tämän hän oli itse asiassa kertonut kaikella mahdollisella selvyydellä jo vuosia sitten Maarit Tastulan Punainen lanka -haastatteluohjelmassa tv 2:ssa. Wiki quota on tallentanut sivuilleen hänen kuolemattomat ajatuksensa.
Tastula: "Mut´ moni suomalainen on myös sitä mieltä, että rikastuminen ei ole rikos, eikä se ole keneltäkään pois. Mitä mieltä te olette?"
Halonen: "Se ei ole rikos, mutta se on joltakin pois."
T: "Keneltä se on pois?"
H. "Se on pois yleensä, kun lasketaan siitä yhteisestä kassasta, että kuinka paljon riittää kenellekin. niin siinä on tietty kohtuusraja olemassa… ja sitten siinä on yksinkertaisesti se, että ei raha ole mitenkään rajaton resurssi, vaan kyl´se on sitten jostain muualta pois."

Siis käsitys yrittäjistä riistäjinä, jotka syövät yhteisestä kassasta, elää kaikessa loistossaan. "Komentosillalle" on jostakin siunaantunut tällainen kassa, josta rahaa jaetaan niin kauan kuin sitä riittää.

Voisi kysyä, kuinka on mahdollista, että tällä ajattelutavalla ja tällä tiedon tasolla on Suomessa voitu leikkiä 12 vuotta arvojohtajaa hyvällä menestyksellä.

Selitys on yksinkertainen. Tämä ajattelutapa edustaa tosiasiallista valtavirtaa sekä suomalaisessa politiikassa että mediassa, vaikka harva sanookin sitä yhtä rehellisesti ääneen. Mutta se pilkistää esiin eri yhteyksissä. Siitä saatiin paljon puhuva esimerkki taannoin, kun Ylen Ajantasa ryhtyi rakentamaan hyvinvointiyhteiskuntaa "puhtaalta pöydältä". Vihreiden Osmo Soininvaara ja Tampereen yliopiston sosiaalipolitiikan professori Anneli Anttonen tarttuivat toimeen Ylen toimittajan johdatuksella ja alkoivat jakaa rahaa eri tarkoituksiin.

Heilläkin on siis yhteinen kassa, jonka alkuperää he eivät kertoneet (**Hyvinvointiyhteiskunta saa rahansa automaatista**/www.openfinland.net 4.11.11). Kun Soininvaara on vihreiden virallinen viisas, voinee tätä pitää myös puolueen näkemyksenä. Anni Sinnemäki tosin julisti puheenjohtajaksi tullessaan vihreät yrittäjäpuolueeksi, mutta se unohtui saman tien.

Kokoomuksen puheenjohtaja Jyrki Katainen puolestaan lausahti tv:ssä 19.5.11, että "jokainen varmasti tajuaa, että vahva julkinen talous on ainoa tae hyvinvointiyhteiskunnalle". Ei sanaakaan siitä, mistä tämä julkisen talouden vahvuus on peräisin.

Se, että tällaiset tarinat menevät perille, menee osaltaan Pisa-tutkimuksilla paistattelevan koululaitoksen piikkiin, sillä siellä ei ole alkeellistakaan opetusta hyvinvointivaltion rahoituksesta. Tai korkeintaan alkeellista.

Ay-korporativismin saralla Kiviniemen haaveet ylittivät jopa Kataisen kattaukset. Hän lupaili "yhteiskuntasopimuksen" avulla jopa 200.000 työpaikkaa. Kyllä kansa tiesi tällaisten puheiden katteettomuuden (**Vaalihuijausten rekordeja**/www.openfinland.net 30.3.11).

Työmaa on avoinna presidentti Sauli Niinistölle. Mm. Kauppalehden kirjoitus osoitti, että yrittäjien odotukset ovat korkealla. Toivottavasti he eivät pety jälleen.

J.K.
"Pidä vanhat arvos"", oli Halosen mukaan ay-liikkeen ainoa evästys presidentin tehtävään. Hän täytti toimeksiannon viimeisen päälle.